

NOVA ГАЗЕТА

№ 3 (262) Січня 16, 2014, Нью-Йорк

№ 3 (262), January 16, 2014, New York

ЗНАК БІДИ

**ЕЛК - МЕРТВА ВОДА
ПЕРЕД СВЯТОМ ВОДИ ЖИВОЇ**

Стор. 9

УЧОРА І ЗАВТРА

**МАЙДАН ЧЕКАЄ НОВИХ ЛІДЕРІВ
І ЯСНОЇ МЕТИ**

Стор. 6-7

У ГРОМАДІ

**РЕВОЛЮЦІЙНИЙ «МАЙДАНОБУС»
У НЬЮ-ЙОРКУ**

Стор. 18

ВІД ШТАТУ ДО ШТАТУ

**У ГОРАХ ОРЕГОНУ: ТРИ СЕСТРИ
І ОДИН ПАРУБОК**

Стор. 20-21

ХРИСТОС ХРЕЩАЄТЬСЯ!

Стор. 19

У РІЦІ ЙОРДАНИ!

Яра Мистецька Група та Український Інститут Америки представляють:

СВІТЛО І ТІНЬ

17-19 січня
2014

Фестиваль
НОВОГО МИСТЕЦТВА,
МУЗИКИ, ПОЕЗІЇ ТА ВІДЕО

п'ятниця **17** о 8-й вечора
відкриття мистецької виставки (\$15)

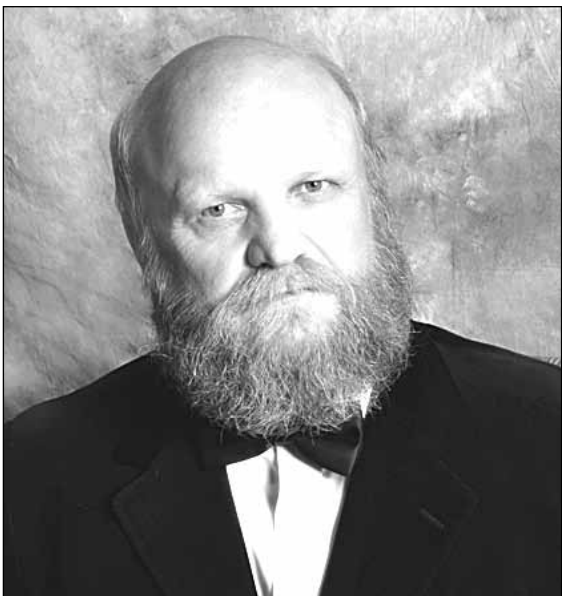
субота **18** о 8-й вечора
гала концерт і прийняття (\$30)

неділя **19** о 2-й по полудні
вистава лялькового театру тіней (\$10)

Український Інститут Америки
2 East 79th Street at Fifth Avenue в Нью Йорку
(212) 288-8660 www.brama.com/yara

Yara Arts Group
from La MaMa Experimental Theatre in New York

65 рядків від редактора

Доброго дня, шановні читачі!

Не перестаю дивуватися такому унікальному явищу як мімікрія. У тварин це здатність швидко пристосовуватися до навколишнього середовища (яскравий представник виду з розвинутою мімікрією – хамелеон). А в людей це вміння миттєво перефарбовуватися й прилаштовуватися до поточного політичного моменту. Пригадую, як завалювалася в Україні комуністична влада і як діяла ця сама мімікрія серед деяких людей, чи, радше, людей. Один з них, який ще недавно виривав у мене з корінням значок з синьо-жовтим прапором на лацкані піджака, раптом сам почепив цей самий синьо-жовтий прапорець і перейшов виключно на українську мову. Другий, який очолював в останні дні перед конанням СРСР комітет захисту пам'ятників Леніну в Україні, раптом став народним депутатом і аж розпинався на всіх трибунах, як він щиро любить неньку-Україну.

Таких носіїв людської мімікрії не бракувало в усі часи. Є вони й тепер, коли на Майдан вийшов повсталый український народ. Метушаться, бояться, що не помітять їхніх зусиль і не відзначать, коли все закінчиться. А коли матимуть тимчасово коливається в бік янучарів, притомом ховаються в хатку і різко замовкають. Так діє мімікрія.

Є її носії й тут, серед нас, українців Америки. Коли критикувати владу не дуже безпечно, вони мовчать, на мітингах і мітингах стоять одиниці одних і тих самих справжніх, не показушних патріотів. Коли ж вибухнув Майдан, щодуху першими побігли вони на мітинги й мікети, святяться, де тільки можуть, зі шкіри лізуть: я – головний майданник! Біймося таких «бійців», це носії людської мімікрії. Вони не зраджують і не бивають, але своєю нещирістю й лукавством, своїм пристосуванством і показушністю породжують мільйони обвистів і зрад. Носії мімікрії – найнебезпечніші з усіх видів людської породи.

Найяскравіший приклад – Леонід Кравчук. Комуністичний ідеолог, він так зумів запудрити всім мізки, що став першим президентом незалежної України і підписав у Біловезькій Пуці разом з Єльциним і Шушкевичем свідоцтво про смерть СРСР, якому до того віддано служив багато років поспіль. Вже після свого президентства він ще не раз демонстрував дію тієї самої мімікрії. То виступав довреною особою Суркіса на виборах мера Києва, то ставав на бік Юлії Тимошенко під час її протистояння з Ющенком, то раптом зголошувався очолювати так звану Конституційну асамблею, мета якої припасувати Конституцію під вічну владу Януковича. Він і сьогодні метушиться, кидається то в один бік, то в інший – не знає, бідолаха, чим воно все закінчиться, перед ким треба найбільше прогинатися. І це вже немолодий чоловік, колишній президент. От що робить вона з людиною, мімікрія!

Біймося уражених нею, бо вони зрадять будь-кого й будь-що. Так вже було після падіння комунізму. Набігла у владні кабінетики тоді тьма-тьмуца «патріотів», а фактично більшість з них виявилася табачниками. Набіжить і зараз, коли перемаже Майдан. Пам'ятаймо, хто з них справжній патріот України, а хто з мімікрією. От, наприклад, ціла гвардія відданих прислужників Януковича в нинішньому Міністерстві закордонних справ. Думаєте, що вони після падіння режиму дружно сидять у відставку? Якби ж то. Ні, не подадуть, скажуть, що вони фахівці, яких немає більше ніде на планеті, і готові працювати на благо своєї Батьківщини й народу, який переміг злочинний режим. Так вже було, коли завалювалася комунізм. Тоді теж повилазило дуже багато незамінних «фахівців», які швидко й дружно розграбували Україну й тепер сидять у теплих палацках, чекають, чим воно нині все закінчиться.

Один відомий бард написав колись пісню, в якій є такі слова: «Не забути б тоді, не простити й не забути». Не забуваймо, не прощаймо й не губімо!..

З пошаною до вас,
Валентин Лабунський –
головний редактор «Нової газети»

Наголоси й акценти

Слухання 15 січня в сенатському комітеті в закордонних справах, підсумків яких із завмиранням серця чекали Майдан і все українство, закінчилися нічим. Жодних санкцій української держиморди-владоможці так і не отримають.

Багато й красномовно говорила на слуханнях заступник державного секретаря США з питань Європи та Євразії Вікторія Нуланд. У своєму виступі вона закликала і учасників акції протесту, і владу України не вдаватися до застосування сили.

Окрім того, вона порадила Україні поновити переговори з Міжнародним

Під час слухань в сенатському комітеті в закордонних справах

ЗНОВУ ТІЛЬКИ БЛА, БЛА, БЛА...

Слухання в Сенаті так і не закінчилися введенням санкцій проти режиму Януковича

валютним фондом, бо без нього країна кожні три місяці матиме загрозу дефолту. Заступник держсекретаря також наголосила на тому, що довибори до Верховної Ради, які відбулися 15 грудня, не повністю відповідали нормам.

Також Нуланд зазначила, що під час президентських виборів 2015 року США фокусуватимуться на забезпеченні законності виборів, а не на підтримці кандидатів. На слуханнях також обговорювалося питання експрем'єра Юлії Тимошенко.

За словами Нуланд, питання Тимошенко піднімається на кожній зустрічі з українською владою. Звільнення експрем'єрки було б потужним сигналом відданості України європейському шляху – вважає заступник держсекретаря США – але, схоже, що президент Віктор Янукович не здатний зробити ці кроки.

Здавалося б, що після такого виступу має бути однозначний висновок: США повинні негайно ввести проти українських високопосадовців санкції. Однак, ні. Підсумок Вікторії Нуланд був таким: «США координуватимуть свою політику щодо України з ЄС. Ми працюватимемо з ЄС, щоб підтримати їхні зусилля для поширення надійної інформації щодо того, що насправді означає європейська інтеграція для української громадськості – насамперед на сході України, щоб протистояти хибним уявленням і побоюванням». І далі: «Європейська інтеграція України не є грою, де є сторона-переможниця і сторона, яка прогнала. Ми закликаємо Україну продовжувати будувати нормальні, міцні та суверенні відносини з усіма своїми сусідами. На жаль, є багато дезінформації в Росії про потенційний ефект ініціативи «Східного партнерства» на економіку Росії. Відтак, ми також закликаємо ЄС подвоїти свої зусилля, щоб протистояти хибним переконанням всередині Росії, які існують, і переконати, що заможніша, більш європейська Україна підніме вгору всіх російських сусідів в плані демократичної стабільності». Як бачимо, навіть натяків на санкції в цих словах немає. Як немає й інформації сенаторам про зв'язне побиття незалежної журналістки Тетяни Чорновол й колишнього міністра внутрішніх справ України, активіста Майдану Юрія Луценка. Як немає

констатації, що в Україні нині розгорнуто рознуздану кампанію проти всіх, хто брав і бере участь в Майдані. Його учасників б'ють, притягують до кримінальної й адміністративної відповідальності, через суд позбавляють водійських прав, підпалюють їхні автомобілі, нацьковують за гроші «тітушок». Що ще повинна зробити злочинна влада, щоб США таки запровадили проти її чільних представників санкції?

Очевидно, що в дерджепі й Сенаті побоюються зіпсувати підтримкою українського народу взаємини з путінською Росією.

Заступник керівника Бюро з демократії, прав людини та праці держдепартаменту США Томас Мелія, який також був присутній на сенатських слуханнях, так і сказав: «Ми не хочемо, щоб все виглядало так, ніби ми ведемо війну з Росією за Україну».

Різно виступав на слуханнях сенатор від Аризони Джон Маккейн, який, як відомо, особисто відвідав Майдан. Але навіть у його виступі ніхто не почув конкретних пропозицій стосовно санкцій, хоч він неодноразово підкреслював, що США не повинні залишати українців зі своїми проблемами сам на сам і мають підтримати їх. Особливу увагу він звернув на взаємини України та Росії, зазначивши, що Янукович помиляється, якщо думає, що кредит від Росії отримав за просто так. Окрім того, Маккейн розповів про те, що син Януковича є дантистом, однак став мільйонером і живе в будинку за мільйони доларів. Якби ж тільки будинком цим все і обмежалося. Клан Януковича награвував мільярди й поклав награвоване у західні банки. Він спрямовує всі грошові потоки у свій бік і зухвало продовжує грабувати Україну навіть у ці дні, коли на Майдан вийшли люди. Америка ж вже вкотре обмежила погрозами пальчиком у його бік, що диктатора тільки розсмішило.

Ваги слуханням, безперечно, надав своєю присутністю ветеран американської політики, всесвітньо відомий політолог Збігнев Бжезінський. У своєму виступі він заявив, що президент Росії Володимир Путін любить говорити, що українці – це ті самі росіяни. Але нинішня Україна має коріння Київської Русі, повноцінної європейської одиниці тих

часів. Саме українці є джерелом рутенської, а отже й російської ідентичності. Не Москва є старшим братом Києву, а, навпаки, Київ колонізував угро-фінські племена на території сьогодишньої Росії й приніс їм цивілізацію.

Бжезінський вважає, що Путін стоїть на заваді європейському шляху Росії і що його проєкт провалиться.

«Націоналізм – це дуже заразна соціальна сила. Щойно він вивільнений, його не можна загнати назад. Те, що ми бачимо в Україні, – це піднесення... Українці відчувають себе українцями. Тож Путін лише видає свою неосвіченість, коли каже, що росіяни та українці – це єдиний народ», – заявив колишній радник американського президента Картера з питань національної безпеки.

Він також наголосив, що Янукович боїться чесних виборів, які можуть відбутися за умови приєднання України до ЄС, бо програє. Також Бжезінський підкреслив, що всі опозиційні лідери не можуть балотуватись у президенти одночасно, хтось має пожертвувати своїми амбіціями.

Все це лунало дуже переконливо, але навіть не наводило на думку про санкції. Це був, радше, бенедикт уславленого політолога, який мав нагоду ще раз продемонструвати свої знання і свою красномовність.

Слухання 15 січня ще раз, вже вкотре продемонстрували, що нині у вашингтонських коридорах влади домінує політичний почерк Обама: обережність, обережність і ще раз обережність. І при цьому на першому місці обов'язково мають стояти інтереси Америки, а не якогось там Майдану, через який можна розсваритися з Путіним. Сподіватися, що за нинішнього розкладу сил на Капітолійському пагорбі та Білому домі Америка введе проти режиму Януковича жорсткі санкції, марно. Тим більше, марно сподіватися, що їх введе ще більш обережна й ще більш лукава Європа. Історія ще раз нас вчить: ніхто за нас не вибере свободу. І тисячу разів правий був Степан Бандера, який сказав: «Свободу виборюють на барикадах і полях битв, за столами переговорів нею тільки гендлюють».

Андрій Гурін
Спеціально для «Нової газети»

ЗА МЕЖЕЮ

Уже неможливо повірити. Якийсь Тимофій Кохан з Міністерства культури в час, коли український народ стоїть на Майдані, раптом набрався зухвалості й почав... погрожувати закрити Українську греко-католицьку церкву за те, що її священники відправляють там службу Богу. «Зняти з реєстрації», – таким кадебістським евфемізмом називалося в добу комунізму закриття церкви. Саме так «знімали з реєстрації» в часи махрового сталінізму й брежнєвізму українські церкви, які відмовлялися прислужувати злочинній комуністичній владі. Саме після «зняття з реєстрації» тисячі священників вантажили в «телятники» й відправляли на Сибір. Здавалося, що те жакіття віднині й назажди можна буде побачити тільки в документальному кіно. Але, ні. Кохани й сьогодні, з'ясовується, живуть, отримують за рахунок нашого народу немалу платню і мріють про масові «зняття з реєстрації».

у соборі св. Юра у Львові НКВД заарештувало весь єпископат УГКЦ на чолі з митрополитом Й. Сліпим, а також багатьох священників. Водночас масові арешти відбулися у Станіславі та інших містах. Всього, за даними НКДБ УРСР, протягом 1945 року в Україні було заарештовано 96 священників УГКЦ.

У травні 1945 року під контролем радянських органів держбезпеки було утворено так звану «ініціативну групу», яка агітувала за розрив унії з Римом. Діючи вмовляннями та погрозами, що часто завершувалися арештом незгодних, «ініціативна група» здобула підтримку невеликої кількості юд, які погодилися на перехід під юрисдикцію РПЦ і ліквідацію УГКЦ. Незважаючи на офіційні протести греко-католиків, влада постановила «возз'єднати» УГКЦ та РПЦ в рік 350-ліття Берестейської унії. Для цього обрали відповідний день – першу неділю Великоднього посту або ж неділю Православ'я, коли читають анафему всім розкольникам. Своєрідним попередженням напередодні проведення Собору для духовенства, яке ще сумнівалося

ВІДЛУННЯ СТАЛІНЩИНИ

Колись цю функцію виконувала так звана Рада у справах релігійних культів, що діяла в СРСР при Раді Міністрів для нагляду над здійсненням радянського законодавства про релігію і церкву. Її було створено 1966 року в результаті злиття двох окремих рад: Ради для Російської православної церкви (діяла з 1943 р.) і Ради для справ релігійних культів, що з 1944 року наглядала в СРСР за всіма іншими релігійними об'єднаннями. Уповноважені Ради контролювали всю діяльність релігійних об'єднань, включно з особистими справами ієрархії і духовенства, себто мали значно ширші компетенції, ніж оберпрокурор Святійшого Синоду в Російській імперії. Рада мала своїх уповноважених в республіках і областях. Фактично це були філії КГБ, які денно йночно пильнували за всіма релігійними конфесіями, визначаючи, яка з них «правильна», а яка – ні.

«Неправильною» за наказом Сталіна було визнано й Українську греко-католицьку церкву. Після повернення радянської влади на Західну Україну влітку 1944 року Москва почала готуватися до її ліквідації. Після смерті митрополита А. Шептицького 1 листопада 1944 року УГКЦ очолив Йосиф Сліпий. У грудні того ж року він відправив делегацію представників УГКЦ до Москви. Делегацію запевнили в можливості вільного сповідання греко-католицької віри. Однак на той момент доля УГКЦ вже була вирішена. 17 березня 1945 року Сталін особисто схвалив письмові пропозиції щодо ліквідації УГКЦ за допомогою переведення її під юрисдикцію Московського патріархату.

Початок цілеспрямованого наступу на УГКЦ пов'язаний з появою 8 квітня 1945 р. у газеті «Вільна Україна» статті «З хрестом чи мечем» під псевдонімом В. Росовича. У ній УГКЦ звинувачувалась у співпраці з гітлерівцями і зв'язках з ОУН. Статтю передрукували інші видання Західної України та поширювали окремою брошурою. Після пропагандистської роботи щодо дискредитації УГКЦ як «ворога народу» 11 квітня

в доцільності «возз'єднання», стала публікація в пресі заяви про завершення слідства над Й. Сліпим та єпископами УГКЦ і направлення справи на розгляд військового трибуналу. Практично безперервно тривали арешти непокірних священників і мирян.

Згідно з церковними канонами, Львівський лжесобор 1946 року був недейсним, бо його скликали й провели ієрархи іншої церкви (організатори Львівського собору на час його проведення вже були єпископами та священниками РПЦ). Відсутність митрополита та єпископів УГКЦ позбавила зібрання й канонічності. Та це не перешкодило кремлівському керівництву. 8-10 березня 1946 року 216 делегатів від духовенства і 19 від мирян прийняли рішення про скасування Берестейської унії 1596 року, ліквідацію УГКЦ та приєднання її до РПЦ. За схожим сценарієм у 1949 році Мукачівська єпархія проголосила ліквідацію Ужгородської унії та приєднання до РПЦ греко-католицької церкви Закарпаття.

Переможні реляції державних функціонерів, а також запевнення офіційних історіографів про добровільний перехід на православ'я і відсутність будь-яких спроб відстоювати унію з боку УГКЦ не відповідали дійсності. Навіть після Львівського лжесобору греко-католицької громади та священники відмовлялися реєструватися як православні. На середину 1946 року на Станіславщині офіційно пішли під владу РПЦ лише кілька десятків з усіх 322 священників, у Тернопільській області – лише 19 з 270, у Львівській області від реєстрації відмовився 101 священник з 281, 56 з них залишили духовний сан або були репресовані. У Церкві розпочався період підпілля, або ж «катакомб».

Осередком опору радянській ідеології та твердими прихильниками греко-католицької віри залишалися монастирі. Станом на 1 березня 1950 року, у Львівській, Станіславській та Закарпатській областях діяло 8 греко-католицьких монастирів. В них проводили богослужіння та відправляли священників у довго-

лишні села для євангелізації. Згідно з донесенням уповноваженого Ради у справах релігійних культів по УРСР П. Вільхового монастирі перетворилися на «центри зібрання ворожо налаштованих до радянської влади елементів». Для «наведення порядку» органи держбезпеки вже в кінці березня 1950 р. заарештували мешканців головного осередку греко-католицького чернецтва – чоловічого й жіночого Гошівських монастирів Івано-Франківської області. За відпрацьованою схемою було припинено діяльність інших монастирів, а священники та ченці, які залишилися на волі, продовжили свою діяльність підпільно.

Після смерті Й. Сталіна з ув'язнення було звільнено кілька сотень греко-католицького духовенства, а 1956 року повернулися із заслання два єпископи – М. Чарнецький до Львова та І. Лявшишевський до Станіслава, які знову відродили «катакомбну» греко-католицьку церкву. Продовжували існувати підпільні семінарії та монастирі, зароджувалися нові покликання до священничого та монашого життя. Таким чином, радянська влада так і не змогла зламати опір греко-католицьких священників і вірних. Перебуваючи поза радянським «законом», УГКЦ продовжувала діяти підпільно аж до легалізації напередодні розпаду СРСР у 1989 році.

Отака історія. І ось тепер перший заступник міністра культури незалежної України Тимофій Кохан знову намагається повернути колесо історії. У своєму листі він нагадує сталінські приписи, якими комуністична влада керувала церквами. «Недотримання цих приписів, пише Т.Кохан, може слугувати підставою для порушення перед судом питання про припинення діяльності відповідних релігійних організацій».

Що ж так розлютило владу та її представника в особі Тимофія Кохана? Участь греко-католицьких священників у київському Майдані, відправа там богослужень, відкриття молитовних наметів. Виявляється, за Коханом, всього цього робити не можна. Але, згідно з цією логікою, не

можна тоді й бути зі своїм народом. Глава УГКЦ Блаженніший Святослав (Шевчук) дав у своєму листі гідну відсіч новітнім «уповноваженням».

«Причиною такої реакції органу державної влади, пише їм владика, названо релігійну діяльність, яку нібито в порушення вимог законодавства України про свободу совісті та релігійні організації здійснюють представники, зокрема Української греко-католицької церкви, на Майдані Незалежності міста Києва впродовж грудня минулого року та на початку нового 2014 року.

Нагадаю, що саме цього року виповнюється 25 років від легалізації УГКЦ в колишньому Радянському Союзі. Минули ті часи, коли руйнувалися храми, а священнослужителів, які несли духовну послугу своїм вірним, арештовували чи навіть вбивали. Тому велику стурбованість у нас викликало твердження, яке лунає тепер, у незалежній Україні, що служіння Української греко-католицької церкви вважається таким, що «може слугувати підставою для порушення перед судом питання про припинення її діяльності».

Оскільки цей лист має офіційний характер – як такий, що стосується самого факту існування та служіння УГКЦ – і оскільки викладене тлумачення Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» зачіпає все релігійне середовище України, відчуваю своїм обов'язком заявити таке.

Церква не є учасником політичних процесів, але вона не може стояти осторонь, коли її вірні просять про духовну опіку. Наші вірні спільно з іншими громадянами України озвучили в мирний спосіб своє бачення європейського вибору України на основі християнських та загальнолюдських цінностей. Ці засади спираються на Божий закон і захищати їх доручив нам сам Христос-Спаситель, наказуючи силою Святого Духа продовжувати Його місію і «нести Добру Новину вбогим, проповідувати полоненим визволення, сліпим – прозріння, випустити пригноблених на волю, оповістити рік Господній сприятливий» (пор. Лк. 4, 18). При-

сутність духовного отця там, де перебувають його вірні, є складовою частиною пастирської опіки. Бути зі своїми вірними – це обов'язок священника, що випливає із самої місії Церкви. Цій місії, дорученої Христом, наша Церква завжди була вірною і такою залишиться в майбутньому, незважаючи на будь-які погрози.

Виходячи з принципу свободи віровизнання – основоположного права людини, душпастир може безперешкодно молитися там, де знаходяться його вірні. Для реалізації цього права не потрібен окремий дозвіл держави. Церква визнає право вірних на молитву та заспокоєння своїх духовно-релігійних потреб в усі часи і в будь-яких обставинах. Тоді, коли бракує діалогу між владою і народом, віруючі громадяни відчувають особливу потребу посилити молитви за мир і спокій в нашій державі, припинення насилля та потоптання гідності й конституційних прав громадян України.

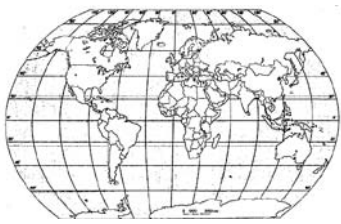
Офіційна позиція нашої Церкви щодо актуальної суспільно-політичної ситуації викладена у низці звернень, як від імені самої УГКЦ, так і спільних з іншими церквами. Церква надалі зберігає за собою право давати оцінку ситуації в країні, якщо порушуються права людини та принципи суспільної моралі, що впливають з Божого закону та відображені в соціальному вченні Церкви.

Сподіваюся, що органам державної влади, зокрема тим, завданням яких є служити народові в забезпеченні його права на релігійну свободу в Україні, вистачить мудрості, щоб не почати переслідувати Церкву та не переносити сучасну суспільно-політичну кризу ще й на релігійне середовище.

Вірю в те, що зусилля, докладені всіма церквами та релігійними організаціями України щодо недопущення насилля та ненависті, і проповідь миру та взаєморозуміння між різними середовищами нашого суспільства не будуть причиною недовіри чи напруження у відносинах між державною владою та Церквою і релігійними організаціями».

Хома Мусієнко

МІЖНАРОДНА ПАНОРАМА

11 січня 2014 року на 86-му році життя помер колишній прем'єр-міністр Ізраїлю, відставний генерал Аріель Шарон. Він провів у стані коми вісім останніх років життя після того, як 4 січня 2006 року переніс тяжкий інсульт.

Шарон належав до плеяди ізраїльських політиків, котрі починали свою кар'єру солда-

тами й офіцерами невдовзі після проголошення незалежності країни в 1948 році. Він стояв біля витоків спецназу ізраїльського війська, командував десантниками в період Суецької кризи 1956 року й танкістами під час Шестиденної війни 1967 року.

Славу видатного військового стратега Шарону принесла участь у війні Судного дня 1973 року. Тоді його бронетанковій дивізії вдалося форсувати Суецький канал і захопити плацдарм на африканському березі, що врешті-решт призвело до капітуляції єгиптян.

Як політик, Шарон був одним з активних прихильників

В Ізраїлі на 86-му році життя помер колишній прем'єр-міністр країни Аріель Шарон

будівництва єврейських поселень на палестинських землях. Однак, ставши прем'єром, він у 2005 році виступив з ініціа-

тивною одностороннього розмежування з палестинцями. Внаслідок такої політики було ліквідовано ізраїльські посе-

лення в секторі Газа. У вересні 2005 року цю територію залишили останні підрозділи ізраїльської армії (ЦАХАЛ).

У понеділок, 13 січня, Аріеля Шарона згідно із заповітом поховали поряд з його дружиною на сімейній фермі «Шикмім» у пустелі Негев.

Свої співчуття в зв'язку зі смертю Аріеля Шарона висловили президент США Барак Обама, 42-й американський президент Білл Клінтон, колишній державний секретар США Гілларі Клінтон, канцлер Німеччини Ангела Меркель, президент Франції Франсуа Олланд, генеральний секретар ООН Пан Гі Мун та інші.

СЕКССКАНДАЛ У ФРАНЦІЇ

Гучний сексскандал довкола президента Франції Франсуа Олланда може ще більше знизити рейтинг його популярності в країні

Французького президента Франсуа Олланда звинувачують у зраді неофіційній дружині Валері Трієрвейлер. Таблоїд Closer опублікував минулого тижня фотографії, що доводять зв'язок Олланда з актрисою Жюлі Гає. І хоч коханці нацькували на журнал своїх адвокатів, змусивши його зняти знімки із сайту, фотографії вже встигли подивитися мільйони французів, серед яких і зраджена Валері (щоправда, її шлюб з Олландом не зареєстровано), яка з горя лягла навіть у лікарню.

Чутки про зраду Олланда ходили доволі давно, однак досі доказів його «стрибків у гречку» не було. У березні минулого року Жюлі Гає навіть звернулася з позовом до суду, наполягаючи припинити блогерів втручатися в її приватне життя. На якийсь час плітки про стосунки Олланда й Гає припинилися, але в грудні закохану пару видав французький актор Стефан Гійон. Під час однієї з телепередач, на яку його запросили разом з Гає, актор неодноразово натякав на її таємні зустрічі з президентом. Після цього журнал Closer вирішив перевірити чутки ґрунтовно й невдовзі знайшов їм вагоме підтвердження. Як з'ясували папарацці, Олланд й Жюлі Гає зустрічалися в будинку по сусідству з Єлисейським палацом.

Як доказ, французький таблоїд опублікував фотографії, зроблені 30 грудня 2013 року. На них видно, як спочатку в дім №20 на вулиці Дю Сирк заходить Гає. Через півгодини біля дверей під'їзду з'являється чоловік, якого журнал називає тілоохоронцем президента. Він оглядає житловий комплекс, після чого туди під'їжджають двоє чоловіків на скутері. Один з них – президент Франції Франсуа Олланд, другий – ще один його тілоохоронець. Обличчя президента повністю закрито шоломом мотоцикліста, однак папарацці вдалося сфотографувати обличчя його супутника. Журналісти легко вирахували в ньому офіцера особистої охорони президента.

Журналісти довідалися також, що помешкання, в якому Ф.Олланд влаштував таємні побачення з Жюлі Гає, належить корсіканському мафіозо Мішелью Феррачі, який зареєстрував його на свою колишню дружину актрису Еммануель Гаук, близьку подругу Жюлі Гає.

Нинішній сексскандал додасть Ф.Олланду проблем. За півтора року керівництва країною він став найнепопулярнішим президентом у повоєнній історії Франції: його підтримує лише чверть французів. Тепер, вочевидь, їх залишиться ще менше.

ОПОЗИЦІЯ В ТАЙЛАНДІ «ЗАЧИНИЛА» БАНГКОК

Лідер тайландської опозиції Сутгеп Тгаксубан виключив будь-яку можливість переговорів з урядом і заявив, що масові акції протесту відбуватимуться в столиці країни Бангкоку до «повної перемоги».

«Ми не підємо на жодні переговори з корумпованим урядом. Ми проводитимемо свої акції до самого дня перемоги», – заявив 13 січня Тгаксубан у відповідь на передану йому пропозицію уряду взяти участь у нараді політичних сил країни з питання перенесення виборів на більш пізню дату.

Нині в країні йде підготовка до виборів, призначених на 2 лютого після того, як обраному в липні 2011 року всенародним голосуванням уряду довелося достроково розпустити парламент під тиском багатоденних демонстрацій опозиції.

Опозиція на чолі з Тгаксубаном у понеділок, 13 січня,

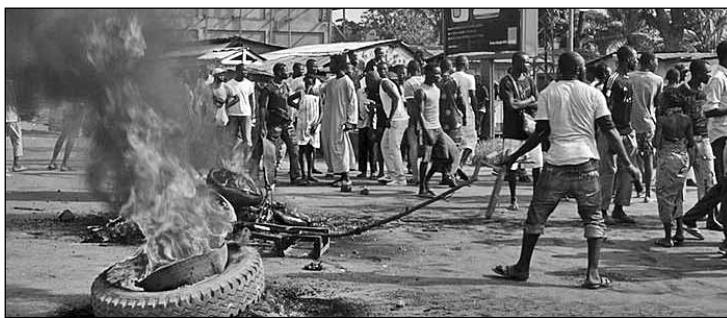
Опозиція в Тайланді сподівається акцією «Зачинимо Бангкок» змусити уряд Інглак Чинават піти у відставку

почала в Бангкоку масову акцію «зачинення міста», перекривши рух на всіх основних перехрестях центральної частини столиці. Опозиціонери вимагають відставки тимчасового уряду й перенесення позачергових виборів на невизначений термін, після якого королем має бути призначено «незалежного» тимчасового прем'єра і проведення реформ, які «виключають популізм та диктат

більшості в парламенті й політиці», ще до проведення нових виборів.

Нинішній прем'єр-міністр Тайланду Інглак Чинават на всі пропозиції подати у відставку відповідає: «Ні!». Вона є молодшою сестрою колишнього прем'єра Таксина Чинавата, уряд якого було повалено в 2006 році. Опозиція вважає, що скинутий прем'єр з-за кордону продовжує керувати країною через свою сестру.

ХАОС У ЦЕНТРАЛЬНІЙ АФРИЦІ. ІНОЗЕМЦІВ ТЕРМІНОВО ЕВАКУЙОВУЮТЬ

Нинішній хаос в Центрально-Африканській Республіці може вилитися в нове кровопролиття й численні жертви

Міжнародна організація з міграції (МОМ) оголосила про початок евакуації тисяч іноземних громадян з Центрально-Африканської Республіки (ЦАР). Самопроголошений президент ЦАР Мішель Джотодіє минулого тижня відмовився від цієї посади. Він репрезентував мусульманську меншину в ЦАР і проголосив себе президентом у березні минулого року. Тоді

бойовики мусульманського угруповання «Селека» захопили столицю країни місто Бангі, а законний президент ЦАР Франсуа Бозізе змушений був втекти за кордон.

Після відставки Мішеля Джотодіє в столиці ЦАР місті Бангі почалися погроми, помічено також випадки канібалізму. В зв'язку з хаосом в країні й можливістю нового кровопролиття тисячі афри-

канців із сусідніх країн потребують негайної евакуації. Перші три авіарейси вже вивезли з Бангі 800 громадян Республіки Чад. Всього в розбитому поряд з аеропортом в Бангі наметовому містечку мешкало 2,5 тисячі чадців.

МОМ також отримала запити на евакуацію з ЦАР громадян Нігеру, Малі, Судану та Демократичної Республіки Конго. За словами представника організації, уряди Малі, Сенегалу й Чаду вже організували евакуаційні рейси, однак необхідні додаткові кошти.

Всього 60 тисяч мігрантів звернулося по допомогу до посольств, які знаходяться в ЦАР. Майже 27 тисяч осіб вже евакуйовано, ще 33 тисячі чекають своєї черги.

Сторінку підготував
Хома Мусієнко

УЧОРА Й ЗАВТРА

Розкол Євромайдану? Такі заголовки можна зустріти останніми днями у ЗМІ. Йдеться про новий раунд суперечок між «політичним» та «громадським» крилом євро-

тоді прийнято відповідне звернення до лідерів опозиції.

Це – один бік справи. Та є й інший. Скажімо, на прес-конференції представників ГРМ 30 грудня, де було оголошено в тому числі й цю вимогу до політичної опозиції, йшлося також і про наявність у організації «реального плану дій», спрямованого на «побудову реально демократичної й справедливої країни». Його обіцяли оприлюднити найближчим часом. Проте справа затяглась аж до завершення новорічних свят та Форуму Євромайданів у Харкові, де розглядали відповідні пропозиції й голосували за резолюцію. І то, по ширості, цю резолюцію складно назвати «реалістичним планом дій» з перебудови України. Щоправда, форумчани пообіцяли оприлюднити «докладніший» план своїх дій – цього разу до кінця січня.

Лідери опозиції мають визначитися, хто з них стане єдиним кандидатом у президенти на виборах 2015 року

ВАЖКИЙ СІЧЕНЬ МАЙДАНУ

майданівців. Приводом стала заява Громадської ради Майдану (ГРМ) з низкою вимог до керівників опозиційних політсил. Найбільше обговорювалась вимога до опозиції оголосити єдиного кандидата в президенти на виборах-2015.

Активісти ГРМ давали опозиціонерам часу до 10 січня. Це стало підставою для низки ЗМІ назвати дану ініціативу «ультиматумом». Втім, ГРМ не пояснила, до яких конкретно дій збирається вдатись, якщо політична опозиція не виконає вимог – тож ультиматумом це можна було б назвати тільки умовно.

Так чи інакше, низка опозиційних політиків гучно оголосили ГРМ «проект Банкової», спрямованим на штучне роз'єднання народного протесту.

Дискусії між «громадськими» та «політичними» активістами тривають постійно. Як відомо, навіть Євромайданів попервах, у листопаді, було два: на Європейській площі та власне на Майдані Незалежності, де в ті дні заборонили партійну символіку.

На сьогодні не існує структури, котра могла б представляти весь спектр майданних рухів і течій, не пов'язаних прямо з політичними партіями. Хоча та ж ГРМ, очевидно, на це претендувала. Водночас політики своїми заявами формують (навіть чи несвідомо) враження, нібито ГРМ виникла тільки 9 січня. І, висунувши вимогу до 10 січня (тобто наступного ж дня) затвердити єдиного кандидата, одразу почала «вносити розбрат».

Це не так. Як таку, ГРМ було створено ще 20 грудня. За словами одного з учасників Ради, це було необхідно для контактів з Європою. Адже не оформлена в певну структуру громадська ініціатива співрозмовником для дипломата не є.

А «ультиматум», про який так гучно заговорили після Різдва, датується... 29 грудня – саме

Учасники Харківського форуму Євромайданів

Харківський Форум не був акцією винятково ГРМ, але нерозривно із нею пов'язаний (до речі, сьогодні учасники ГРМ обіцяють, що незабаром відбудеться ще один подібний захід в одному з міст Східної України). Відтак важливо зрозуміти, чи дійсно цей Форум мав служити для «легітимізації» нападок на опозицію, про що напередодні заявляли новий комендант Євромайдану Арсен Аваков та член ради Всеукраїнського б'єднання «Майдан» Зорян Шкіряк.

Та зрозуміти це непросто. Під запис активісти ГРМ стверджують, що слідування «темникам» АП – це вигадка (причому винуватцем називають зазвичай Авакова). Не під запис же дехто запевняє, що подібні до озвучених Аваковим тез справді пропонували внести до резолюції Форуму, але рішення не прийшло. В реальності учасники зборів голосували за резолюцію «всліпу» (що взагалі притаманно подібним зборам). Й мали чи ні там виникнути тези, про які говорили політики, сьогодні не встановиш.

Фактом є те, що люди, звинувачені в роботі «на Банкову», заявили про складення своїх повноважень. Зокрема, це стосується співкоординатора ГРМ Ігоря Куруса, котрий брав участь ще у згаданій вище прес-конференції 30 грудня.

Але є нюанс і щодо складення повноважень. Від початку в ГРМ заявляли про механізм ротації співкоординаторів. Той же Ігор Курус брав участь у вже згаданій прес-конференції 30 грудня, де зокрема повідомляли: Громадська рада обиратиме трьох координаторів на три тижні, з тижневою ротацією кожного як «головного». Відтак, якщо ГРМ існує з 20 грудня, то на 10 січня всім її координаторам вже просто вийшов «термін придатності».

Наразі політичне крило Євромайдану наче перемогло ГРМ. Так, 10 січня про свій вихід з цієї структури стали заявляти громадські організації, чії лідери погоджуються з обвинуваченнями ГРМ в роботі на владу. Разом з тим, заяви не завжди означають дію.

Членство у ГРМ досить формалізоване. Є члени з правом голосу, є просто спостерігачі, але в кожному випадку потрібно пройти певну процедуру реєстрації, мало того – з новим вступом мають погодитись уже чинні члени Ради.

І для припинення участі в ГРМ процедура необхідна теж. Тож доки конкретна особа не написала заяву про вихід із ГРМ, вона вважається присутньою там. А якщо ця особа представляє певну структуру, організацію, рух – то її підписові має передувати ще й рішення всередині відповідної структури (організації, руху). Низка учасників ГРМ наразі перебувають саме на цій стадії. Тому сказати, скільки структур сьогодні входять до Ради, неможливо. Втім, на початку свого існування ГРМ заявляла про «понад 80» колективних суб'єктів, котрі взяли участь у її створенні.

У нинішній діяльності ГРМ є два практично не пов'язаних аспекти. Перший – критика опозиції та вимога висунути єдиного кандидата в президенти. Наразі Рада від обох цих вимог

наче відмовилась, про що свідчить резолюція харківського Форуму. Водночас це не знімає актуальності питання. Очевидно, з погляду рейтингу «єдиним кандидатом» на сьогодні мав би бути Віталій Кличко, але це не влаштовує ані Арсенія Яценюка, ані Олега Тягнибока, ані відносно малочисельних у високих політичних колах романтиків, котрі все ще вірять, що до президентських перегонів допустять Юлію Тимошенко... Відтак дискусії про єдиного кандидата триватимуть незалежно від того, яку позицію займає ГРМ.

Другий же аспект – це спроба саморганізації неополітичної, ба навіть антиполітичної складової Євромайдану. Антиполітичної в тому сенсі, що вона цурається чинних політиків, у тому числі й опозиційних, але, звісно, не політики як такої. Це нове явище, невідоме, наприклад, Помаранчевій революції 2004 року. Поки що воно перебуває в зародковому стані. Напевне, можна сказати тільки одне: вважати подібну ініціативу стовідсотковим проектом влади – така ж помилка, як і думати, що влада не спробує нею скористатись.

«Тепер ми вже ведемо гру, а не вони. Он скільки народу нас прийшло підтримати», – радісно коментував один депутат від «Батьківщини» одне з перших народних віч, що зібрало на Євромайдані понад 500 тисяч українців.

На початку протестів такі переможні настрої панували у всіх трьох таборах парламентської опозиції. Багато хто з опонентів влади свято вірив (а дехто й досі), що Євромайдан та різке зростання протестних настроїв у суспільстві підвищили їхні шанси на здобуття влади. Багато хто з них досі так само переконаний, що сотні тисяч виходять на вулиці, щоб підтримати опозицію. Чергові самонавіювання знову можуть зле пожартувати з нею.

Справді, зрив євроінтеграції командою Януковича та риторики високопосадовців ЄС про те, що для продовження зближення з Україною тут бажана зміна влади, повернули нинішнім лідерам опозиції можливість експлуатувати євроінтеграційну тематику у власній виборчій кампанії. Водночас вони дістали можливість говорити від імені невдоволених владою мільйонів. Для них це очевидна перевага порівняно із ситуацією, що мала місце лише два-три місяці тому, коли Янукович активно вибудовував собі імідж євроінтегратора, а кількочисельні антивладні акції протесту бачилися недосяжними і відповідно видавалися малоімовірним повторення подій 2004 року.

Однак під знаком запитання залишається, чи зможе опозиція успішно скористатися тими потенційними можливостями, які вона дістала наприкінці 2013-го, й уникнути повторення помилок, які не раз послаблювали її позиції впродовж президентства

здатність скористатися отриманими можливостями призвели висуванців від «Батьківщини» та «Свободи» до принизливої поразки на повторних виборах у «проблемних» округах. Але най-

країні та її нарощування в нових формах, які могли б стати достатньо ефективними, щоб змусити владу рахуватися з нею та йти на поступки. Проте залишається високим ризик, що про-

Отже, якщо нинішні лідери опозиції не зможуть скористатися відчиненим перед ними вікном можливостей і цього разу, то з 2014 року почнеться період їхньої маргіналізації і поступової

Романюка». Опозиція має врахувати такий ризик і, працюючи скоординовано, бути готовою запобігти ризикам, пов'язаним із висуненням єдиного кандидата, якого можна буде легко

Майдан, на жаль, втрачає свою протестну енергію, бо не має явних лідерів, чіткого плану дій і ясної мети

Євромайдан продемонстрував, що Україна в критичний для неї час може взятися за руки й виступити єдиною силою

Те, що люди відчували себе єдиною згуртованою спільнотою, вже є величезним здобутком Майдану

Ці студентки ще вірять, що Майдан обов'язково переможе

Віктора Януковича? Адже в протистоянні з владою опозиційні сили постійно демонстрували свою нездатність досягти успіху навіть за найсприятливіших результатів. Коли влада була ослаблена через внутрішні тертя і її опоненти, здавалося, взяла ініціативу у свої руки, вони однаково досить швидко втрачали її. Так було під час парламентських виборів у жовтні 2012-го та захисту їхніх результатів у листопаді. Така ситуація спостерігалася на початку роботи нової Верховної Ради, формування її керівних органів і реформування уряду в грудні 2012 року. Подібне було й під час блокування парламенту з вимогами персонального голосування в лютому-березні 2013-го. Врешті, потім влада перейшла в наступ і, починаючи від виїзного засідання у квітні, впродовж усього 2013 року демонструвала цілковите ігнорування опозиції. Точно так, як це було за попереднього бутафорного парламенту, «стушкованого» в 2010 році й повністю заточеного на «одобрямс» рішення керівництва. Навіть в умовах кількочисельних акцій протесту на початку грудня опоненти влади фактично віддали їй ініціативу – і в країні загалом, у ВР зокрема. Запаморочення від успіхів та не-

більше здивувало, що цього разу вони не здатні були захистити їх результати. Зокрема, на відміну від 2012-го парламентські опозиційні сили цього разу дивним чином відмовилися від будь-яких активних дій (велелюдні мітинги, акції протесту) біля окружних комісій. Тобто, в згаданих округах перемогу фактично віддали без бою, хоча поруч був Євромайдан, достатньо було кинути клич – і біля окружкомів чи ЦВК стояли б «виїзні» Євромайдани. За таких підходів опозиції до виборів вже на наступних явка може бути ще меншою, ніж у п'яти «проблемних» округах (не сягнула й 50%). Адже в потенційного електорату опозиції виникає логічне запитання: для чого йти голосувати, якщо результат заздалегідь визначений і він не на користь опонентів влади, що до того ж уже не горять бажанням зарадити фальсифікаціям? А що нижча явка виборців, то легше спотворити результати волевиявлення. Отже, влада зробила висновки з не зовсім того результату на виборах восени 2012 року, на який сподівалася, і повернула ініціативу, а опозиція, навпаки, втратила ті можливості, які дістала.

Наразі остання готує низку ініціатив, спрямованих на підтримку протестної активності в

гнозоване згасання протестних настроїв у 2014 році змусить опозицію доводити свою спроможність у значно складніших умовах. Уже зараз країною почали проявлятися ознаки реакції, як-от розправи з активними учасниками акцій протесту, щоб відбити бажання в інших брати участь у них у майбутньому. З'явилася інформація про можливість фабрикування справ проти низки лідерів опозиції.

Найрейтинговіший серед тих претендентів-опозиціонерів на президентське крісло, хто на волі, наразі Віталій Кличко, але, схоже, влада вже розробила сценарій, за якого в останній момент головному ударівця знімають із перегонів на підставі «цензу проживання». Тож можливі репресії проти решти лідерів опозиції не тільки першого, а й другого ешелону можуть здаватися продуманою селекцією потрібного кола «суперників» на президентських виборах для кандидата від влади. Тобто, на майбутніх перегонах можливе повторення досить успішної технології перемоги регіонала Руслана Бадюка в «опозиційному» виборчому окрузі на Київщині, у якому 2012 року провалилася навіть місцева «княгиня» Тетяна Засуха.

втрапи електоральної підтримки на користь альтернативних лідерів та політичних сил. І тоді попит об'єктивно сформує запит, який заповнить будь-хто. Що може мати як позитивні наслідки (поява абсолютно нового обличчя чи політичної сили, ідеологія якої відповідатиме запитам української більшості), так і негативні. Зокрема, створення під «нове» обличчя партії, вочевидь, коштом котрогогось з олігархів. Але, як і УДАР, вона не матиме чіткої ідеології, адже створюватиметься під конкретну особу з претензією на харизму й під бізнес-інтереси олігарха. Проект такої політичної сили і «нового лідера» вже розроблено командою одного з олігархів, але остаточно ще не схвалено ним.

Тож від нинішньої опозиції в нових умовах вимагаються консолідація зусиль і розробка чіткого плану дій. Як тактичного, розрахованого на перемогу на президентських виборах 2015 року, так і стратегічного: що робити далі, з приходом до влади. Наразі такого плану немає, і, на жаль, щось подібне три найбільші опозиційні сили навіть не обговорюють. Можливо, висунення єдиного кандидата, але з наявністю підстраховки на випадок спроби влади повторити «прецедент

зняти з перегонів. Причому це необов'язково стосується лише Віталія Кличка, а й будь-якого іншого претендента від опозиції. З тієї причини її консолідація цього разу, на відміну від 2004 року, навряд чи доцільна довкола конкретного персонажа. Натомість має відбуватися довкола певної платформи та пакета першочергових зобов'язань її учасників один перед одним та всіх їх перед суспільством. Вочевидь, потрібно чітко означити, що відразу після гіпотетичної перемоги опозиційного кандидата він стає технічним президентом, що повинен забезпечити невідкладні першочергові кроки: демонтаж розбудованої Януковичем системи влади, зміни до Конституції, проведення люстрації, дострокових парламентських перегонів і виборів місцевих органів влади, підписання угоди про асоціацію з ЄС, розробка пакета базових, давно Perezirliх реформ у країні, а після цього нові вибори глави держави, ймовірно, уже із зовсім іншими, урізаними повноваженнями.

Опозиція також вже нині має зосередитися на програмній та організаційній роботі, яка дала б змогу конвертувати у спільні дії інтеграційні процеси широкого народного фронту учасників і прихильників Євромайданів у Києві та по всій країні. Поки що опоненти влади загострювали увагу на антикорупційній програмі, але так і не відповіли на запитання, що робити для демонополізації економіки, поліпшення умов ведення бізнесу за одночасного розширення бази оподаткування, модернізації цілих галузей із застарілими основними фондами у процесі адаптації до європейських стандартів. Адже без цього не вдасться вирішити катастрофічну ситуацію в бюджетно-фінансовій сфері та вийти на траєкторію стійкого економічного зростання.

Тарас Гнип,
Андрій Скумін
Фото Reuters

В УКРАЇНІ

СВІТОВИЙ БАНК:
ОЛІГАРХИ Й КОРУПЦІЯ
ВБИВАЮТЬ ЕКОНОМІКУ
УКРАЇНИ

Неефективна регуляторна політика, обмежений доступ до фінансів, недостатній рівень конкуренції, всесилля наближених до влади олігархів, корупція й неефективне управління державним сектором не дають можливості для розвитку приватного сектора в Україні. Такі висновки оприлюднено у звіті Світового банку (СБ) «Проблеми та перспективи розвитку приватного сектора в Україні».

Під час презентації звіту директор СБ у справах Білорусі, України та Молдови Чімяо Фан наголосив на важливості реалізації комплексних структурних реформ в Україні.

Згідно зі звітом СБ, Україна потребує масштабного скорочення неефективних дозволів, ліцензій і перевірок підприємницької діяльності. Країна має поступово перейти до гнучкого обмінного курсу, модернізувати систему інформації про кредити, підвищити корпоративну прозорість. Крім того, треба привести антимонопольне законодавство, зокрема положення про надання державної допомоги, у відповідність до світових стандартів.

«Україна має вжити серйозних заходів для обмеження впливу олігархів на державну політику та подолання корупції, що є головними причинами непривабливого інвестиційного клімату та застою в економіці», – наголошується у звіті.

У новому «Індексі економічної свободи» Україна посіла 155 місце серед 178 держав, потрапивши до групи країн, у яких економічна свобода продовжує зазнавати «репресій».

ЗАХІДНІ ПОСЛИ
ВІДВІДАЛИ ЮРІЯ
ЛУЦЕНКА В ШПИТАЛІ

Посли Європейського Союзу, США, Швеції та Німеччини відвідали 15 січня колишнього міністра внутрішніх справ Юрія Луценка в шпиталі. Про це повідомило представництво ЄС в Україні. «Було обговорено останні події та нинішню ситуацію в Україні. Посли побажали Юрієві Луценку швидкого одужання», – йдеться в повідомленні ЄС.

Луценко перебуває в шпиталі після побиття, що сталося під час сутички між бійцями спецпідрозділу «Беркут» та активістами Автомайдану вночі з 10 на 11 січня перед Святошинським райвідділом міліції на проспекті Перемоги в Києві. 15 січня Громадське телебачення оприлюднило відео, з якого видно, як потерпів Луценко: він проривається в самий епіцентр бійки й зазнає удару у праву скроню рукою в рукавиці з боку бійців «Беркута», які в той час відбивали напад на них.

У Міністерстві внутрішніх справ раніше заявляли, що Луценко потерпів не від рук правоохоронців і що він був під час подій нападлиту. Дружина політика, народний депутат Ірина Луценко заперечила, що її чоловік перед тими подіями вживав алкоголь напої.

У Луценка, за даними лікарів, діагностований «струс головного мозку, забійна рана правої лобної ділянки, набряк м'яких тканин правої надбрівної та лівої лобної ділянок». Увечері 10 січня і в ніч на 11 січня в Києві сталися сутички в залі Києво-Святошинського районного суду, де винесли вирок у справі так званих «васильківських терористів», біля судового приміщення, а потім і на проспекті Перемоги неподалік суду. Під час цих сутичок потерпіли активісти, серед них кілька народних депутатів-свободівців та Юрій Луценко.

МВС ЧЕКАЄ ДОПИТУ
ТЕТЯНИ ЧОРНОВОЛ

У Міністерстві внутрішніх справ України вже є результати експертиз, що дають відповідь на питання про осіб, які перебували в автомобілі під час конфлікту з журналісткою Тетяною Чорноволом, але їх наразі не можуть оприлюднити, заявив 14 січня заступник начальника Головного слідчого управління МВС Олександр Гнатів.

За його словами, це необхідно, щоб не вплинути на свідчення потерпілої, з якою планується проведення слідчих дій після її одужання.

Представник МВС нагадав, що Тетяна Чорноволом нині перебуває в лікарні, а правоохоронці чекають, поки її звідти выпишуть, щоб провести всі необхідні слідчі дії з її участю – впізнання, слідчий експеримент і одночасний допит.

14 січня Апеляційний суд Києва залишив під вартою Сергія Котенка, підозрюваного в причетності до побиття Тетяни Чорноволом. 10 січня суд також відмовив у задоволенні апеляції двом фігурантам справи Чорноволом – Олександру Храмову та Олександру Котенку.

АНАТОЛІЙ ГРИЦЕНКО
ЗАЯВИВ ПРО
ВИХІД З ФРАКЦІЇ
«БАТЬКІВЩИНИ»

Народний депутат України Анатолій Гриценко заявив про вихід з фракції «Батьківщини». Відповід-

ну заяву він розмістив на своїй сторінці у Facebook.

«У зв'язку з неможливістю впливати на рішення, що приймаються фракцією ВО «Батьківщина», заявляю про вихід з її фракції. Заяву такого змісту я зареєстрував 14 січня зранку, після вчорашнього рішення фракції, яким мене позбавили права участі в її засіданнях», – йдеться в заяві.

«Після виходу з фракції в статусі позафракційного депутата: 1) залишаюся в опозиції до президента Януковича та його політики; 2) виконуватиму виборчу програму ВО «Батьківщина», з якою ми разом ішли на вибори і до розробки якої доклали власних зусиль; 3) координуватиму свої дії з опозиційними депутатами, для яких принципи і цінності – не порожні слова», – зазначив Гриценко.

Він також додав, що рішення про вихід з фракції не було для нього простим. Тим часом, представники «Батьківщини» обурилися критичними висловлюваннями Гриценка на адресу Майдану та нарікають на його стійку нездатність до командної праці та участь в інформаційних війнах проти власної фракції.

СУД ВІДМОВИВСЯ
СКАСУВАТИ ВИПЛАТИ
ВОЯКАМ УПА ТА ДИВІЗІЇ
«ГАЛИЧИНА»

Галицький районний суд Львова відмовив колишньому першому секретарю Львівської обласної організації Комуністичної партії, члену Антифашистського комітету України Олександру Калинюку в його вимозі скасувати рішення міської ради про щомісячну виплату 1 тисячі гривень колишнім воїнам Української Повстанської Армії та дивізії «Галичина», які мешкають у Львові. Відповідне рішення було ухвалено на засіданні 14 січня.

Калинюк заявляв, що дані виплати утискають права ветеранів Радянської армії, а також наполягав на тому, що дивізія «Галичина» входила до складу підрозділу гітлерівських військ СС, які в свою чергу було засуджено Міжнародним трибуналом у Нюрнберзі.

Представники міськради стверджували, що рада діяла в рамках своїх повноважень і не порушувала законодавство, запровадивши

виплати. Тоді Калинюк заявив, що оскаржить рішення суду в апеляційному порядку.

Нагадаємо, що в березні 2013 року Львівська міськрада вдвічі збільшила доплату до пенсії ветеранам УПА (до 1 тис. гривень на місяць). Також Львівська міськрада вирішила ввести з квітня доплату до пенсії воїнам дивізії «Галичина» у розмірі 1 тис. гривень на місяць.

МІЛІЦІЇ – МІЛЬЯРДИ,
ОНКОХВОРИМ ДІТЯМ –
СЛЬОЗИ

На лікування усіх онкохворих дітей України на 2014-й рік передбачено лише 50 мільйонів гривень. Про це повідомляють волонтери-члени опікунської Ради лікарні «Охорона материнства й дитинства – Охматдит». За їхніми словами, ця сума становить не більше 20% від потреби.

«Цих грошей не вистачить навіть на елементарні ліки для хіміотерапії, не кажучи вже про дорогі. Жоден благодійний фонд не зможе замінити собою державні функції і таке бюджетування – це просто хрест на тисячах дитячих життів», – заявила в.о. голови опікунської Ради «Охматдит» Ганна Гопко, уточнивши, що 50 мільйонів гривень – це майже у 4,5 рази менше, ніж 216 мільйонів, які «вибили» на фінансування лікування онкохворих дітей минулого року, і майже вдвічі менше, ніж 2012-го.

«Гарні пріоритети у влади: нехай діти помирають, лиш би мільйонери були ситі зі своїми 18 мільярдами (таку суму закладено на фінансування МВС у бюджеті 2014-го року – ред.), – обурюється Г.Гопко.

СТУДЕНТИ КИЇВСЬКОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
ІМЕНІ Т.ШЕВЧЕНКА
ОГОЛОСИЛИ
ГОЛОДУВАННЯ

Студенти Київського національного університету імені Тараса Шевченка 15 січня оголосили персональну безстрокову акцію голодування. Головна вимога – відкликати Державну інспекцію навчальних закладів України (ДІНЗУ), яка в період із 11.01.14 по 25.01.14 проводить позапланову перевірку київських вищих навчальних закладів. Про це йдеться на офіційній сторінці Інституту журналістики КНУ імені Тараса Шевченка в соціальній мережі V Kontakte. Присутність ДІНЗУ на іспитах студенти вбачають як репресії стосовно учасників Євромайдану. «Студенти не мають змоги відповісти на запитання повноцінно, оскільки хвилюються і відчують морально-психологічний тиск третіх осіб. Також студенти вбачають заангажованість інспекції, що чинить

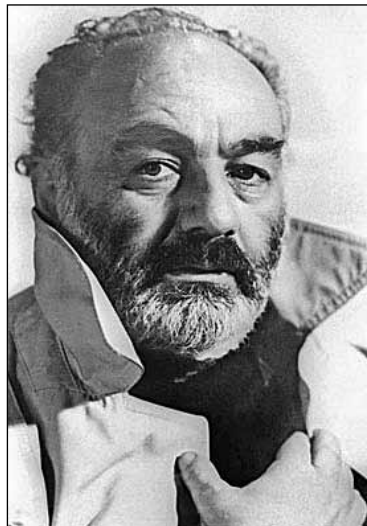

тиск на викладачів під час прийому іспитів. Це призводить до зміни принципу проведення іспитів без упередження», – йдеться у повідомленні. Студенти вимагають від Міністерства освіти й науки України негайно відкликати ДІНЗУ та не допускати подальшого тиску на студентів, які відстоювали свої конституційні права на мирних акціях протесту. «Голодування не припиниться до тих пір, поки не буде виконана вимога», – підкреслюється в повідомленні.

СЕРГІЮ ПАРАДЖАНОВУ
ВИПОВНИЛОСЯ Б 90

9 січня виповнилося б 90 років від дня народження Сергія Параджанова – символа українського кінематографу 1960-1980-х років, людини бурхливого темпераменту, творця яскравого, всеперемагаючого мистецтва. Світ Параджанова схожий на дивовижну легенду. Він створював і руйнував міфи, і врешті-решт сам став міфом. Через те його знають майже всі, й не знає ніхто.

Сергій Параджанов увійшов у світ кіномистецтва насамперед стрічками «Тіні забутих предків» (1964), «Цвіт гранату» (1969), «Легенда про Сурамську фортецю» (1984), які принесли режисеру всесвітню славу і сьогодні є шедеврами світового кіно.

1968 року на знак протесту проти арештів національно свідомої інтелігенції України С.Параджанов першим підписався під знаменитим Листом 139 інтелектуалів. У 1973 році був заарештований і утримувався за ґратами. 1977 року звільнений на вимогу світової громадськості із заборонаю проживати в Україні та знімати фільми. Помер 21 липня 1990 року в Єревані і похований в пантеоні парку ім. Комітаса.

З нагоди 90-річчя митця в Україні відбудуться виставки, вечори пам'яті, покази його кінокартин. До ювілею майстра знято фільм «Параджанов», який було заявлено для участі в конкурсі на премію «Оскар».

За повідомленнями українських видань та інформаційних агенцій

ЗНАК БІДИ

Катерина Кіндрась,
власний кореспондент
«Нової газети» в Америці

У цій тихій і донедавна чистій річці Елк у Західній Вірджинії нині тече мертва вода

Більше тисячі осіб поскаржилися на симптоми отруєння в американському штаті Західна Вірджинія після витоку 18 тисяч літрів небезпечної хімічної речовини (4-метилциклогексан метанолу) в річку Елк, з якої здійснюється забір питної води.

Інцидент стався в четвер, 9 січня, на підприємстві Freedom Industries в місті Чарльстон, яке виробляє хімікати для гірничодобувної промисловості.

Губернатор штату Ерл Рей Томблін того ж дня оголосив надзвичайний стан в дев'яти каунті штату. Їхнім мешканцям на час робіт з ліквідації забруднення категорично заборонено користуватися водою з крану для приготування їжі чи вмивання.

Нині, за даними департаменту охорони здоров'я штату, без питної води залишається майже 300 тисяч осіб. За словами представниці відомства Елісон Адлер, за медичною допомогою звернулося більше тисячі осіб, 14 з них шпиталізовано. Всі постраждали скаржилися на нудоту, блювання, головокружіння, діарею й почервоніння шкіри.

Влада Західної Вірджинії змушена була звернутися до Федерального агентства з надзвичайних ситуацій з проханням забезпечити постачання чистої питної води і встановлення спеціальних очисних установок, які дозволять населенню бодай якимось чином використовувати артезіанську воду чи воду з інших річок.

Поки що експерти не беруться прогнозувати, скільки часу знадобиться на ліквідацію наслідків жакливої аварії. Невідомо, скільки часу знадобиться й на те, щоб метанол, який витік у річку, якимось чином нейтралізувався у воді.

Нині на місці працюють рятувальники, експерти Федерального агентства з надзвичайних ситуацій, вчені-хіміки, лікарі. З'ясувалося, що влада Західної Вірджинії зовсім не була готовою до подібної надзвичайної ситуації. В неї не було достатніх ресурсів, аби забезпечити людей питною водою. І відразу після надзвичайної пригоди місцеві мешканці вишикувалися в довгелезні черги, аби купити питну воду в місцевих супермаркетах.

За даними на 16 січня, за тиждень після екологічної катастрофи комунальникам штату вдалося стабілізувати ситуацію й тепер поступово мешканцям Західної Вірджинії дозволяють користуватися водою в умивальниках, душових та ванних кімнатах. Єдина умова – воду потрібно довго спускати.

В зв'язку з лихом у Західній Вірджинії в США почали згадувати інші екологічні катастрофи, відлуння яких відчувається й досі.

Ртуть, яку в промислових об'єктах використовували для добування зо-

КОЛИ ВОДА СТАЄ МЕРТВОЮ

Напередодні великого християнського свята живої води – Водохреща, у Західній Вірджинії, в тамтешній річці Елк вода стала мертвою

Вилив нафти біля узбережжя Аляски з танкеру «Ексон Вальдез» після того, як він наштовхнувся 23 березня 1989 року на рифи

лота під час «золотої лихоманки» в Каліфорнії, до цих пір присутня в ґрунтах і разом з водою потрапляє з відкладень в заплавах річок Сьєра-Невади в низини. Згідно з прогнозами вчених, вона отруєватиме води річок ще 10 тисяч років (!). Ще в середині XIX століття в Каліфорнії було відкрито великі поклади золота. Невдовзі після цього почалася найвідоміша «золота лихоманка» в світі. Протягом наступних десяти років до цього регіону прибуло більше 300 тисяч осіб. Кожний з них був повний надіями заробити великі гроші за короткий термін.

Через 10 років запаси золота виснажилися, і чимало спритних авантюристів почали використовувати для видобутку технологію, яка базується на використанні ртуті. Вчені з Сент-Ендрюського університету оцінили, якої шкоди довклію Каліфорнії завдали відходи, заражені сполуками ртуті. В одному з центрів «золотої лихоманки» вчені вивчили хімічний склад відкладень в заплавах річок, що протікають через його територію. Вони встановили, що наноси містять у собі достатньо високі частки сполук ртуті, в сотні разів перевищують «долихоманкову» концентрацію цього металу в ґрунті.

Екологи вважають, що дані запаси становлять неабияку небезпеку для здоров'я людей і стану навколишнього середовища, оскільки вони регулярно розмиваються в ході повеней, що відбуваються приблизно раз на десять років, і ртуть разом з водою потрапляє в низини.

Страшні екологічні катастрофи в США пов'язані з видобутком і транспортуванням нафти. 23 берез-

ня 1989 року повністю завантажений нафтою танкер «Ексон Вальдез» відійшов від нафтового терміналу у Вальдезі на Алясці і взяв курс на південь через протоку Принца Вільяма. Капітан Джозеф Гейзлвуд повідомив по радіо берегову охорону, що потрібно змінити курс, щоб уникнути зіткнення з невеликими айсбергами, які дрейфували в протоці, і одержав дозвіл змінити курс північніше в напрямку перешийка. Перед тим, як піти в свою каюту, Гейзлвуд проінструктував третього помічника Грегорі Коузіна: «Почати повертати в прошийок, як тільки корабель буде на траверзі острова двома хвилинами вище».

Хоча Коузін справді давав команду рульовому керувати судном праворуч, воно не поверталося достатньо швидко і о 12:04 24 березня 1989 року корабель наштовхнувся на риф. Невідомо, чи помічник капітана віддав команду занадто пізно, чи рульовий виконував її занадто

повільно. Приблизно 11 мільйонів галонів сирої нафти вилилося у воду, загидивши 1 900 км берегової лінії.

Ліквідаційне підпалювання нафти проводилося протягом ранніх стадій вилливу в зоні катастрофи, ізолюваної від решти регіону вогнетривким бумом. Воно було відносно успішним, але через несприятливу погоду не було проведено додаткових підпалів. Пізніше почалася механічна частина ліквідації, проте збиральники не могли працювати на повну потужність через товстий шар нафти та водорості, що заби-вали механізми. Передача нафти з тимчасових кораблів в більш постійні контейнери теж була ускладнена її вагою та товщиною. Окрім того, було здійснено спробу використати дис-

зовсім недавно, 20 квітня 2010 року в Мексиканській затоці.

Тоді стався вибух на нафтовій платформі Deepwater Horizon, що належала компанії BP (British Petroleum). Вибух виглядав як грибоподібна хмара, ніби вибухнула атомна бомба. Стоп диму здіймався на висоту в 3 кілометри. Внаслідок аварії загинуло 11 людей.

Вибух пошкодив труби на глибині 1500 метрів, і в Мексиканську затоку почала виливатися нафта. Почорніли пляжі Флориди, Луїзіани, Техасу і Місісіпі.

За ті 152 дні, що BP намагалася закрити діру, в океан вилилося 5 млн. барелів нафти, а нафтова пляма досягла площі 75 тис. квадратних кілометрів. За цей час екологи зібрали на узбережжі майже 7 тисяч мертвих морських тварин, таких як черепахи, дельфіни і різні птахи.

Уряд провів чимало тестів води у регіонах, які потерпіли від катастрофи. За результатами, нафтові плями значною мірою зменшилися, а регіон знову став придатним для туризму.

Незважаючи на такі оптимістичні висновки, представники природоохоронних організацій, зокрема, Greenpeace, стверджують, що екологічна загроза в регіоні залишається й досі.

Експерт організації Greenpeace Йорг Феддерн вважає, що проби води брали поблизу узбережжя, тоді як на дні затоки осіло досить багато нафти, яку під час будь-якого шторму може викинути на берег. Нафтові згустки ще довго забруднюватимуть довкілля.

Крім того, пошкодження екосистеми засвідчують збільшення за останні кілька місяців випадків смертності дельфінів і випадків передчасних пологів та смертності у тварин. Ще й досі на узбережжі можна зустріти тварин-мутантів.

Американські вчені назвали витік нафти у Мексиканській затоці найбільшим за всю історію Сполучених Штатів. Згідно з новими оцінками науковців, всього за день виливалося від 12 до 19 тисяч барелів (від 2 до 4 мільйонів літрів) сирої нафти.

Нинішня біда у Західній Вірджинії нагадала всім ще раз, наскільки крихкий наш світ і як його треба берегти. Очевидно, що винних у витоку хімікатів у річку Елк буде покарано, але чи убезпечить це Америку й американців від нових екологічних катастроф.

Вибух у Мексиканській затоці платформи Deepwater Horizon, що належала компанії British Petroleum, спричинив найбільшу в історії США екологічну катастрофу

персанти, але їхнє використання, як виявилось, було малоефективним. Їх застосовувала приватна компанія, але через малу хвилю на воді змішування їх з нафтою належним чином не відбулося.

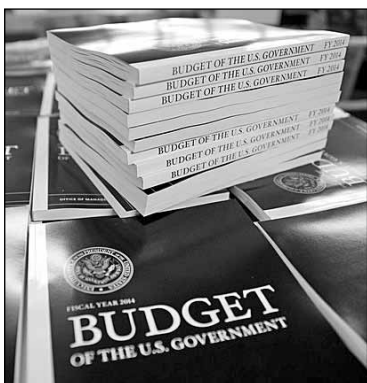
Через три дні після того, як корабель пішов на дно, шторм розніс свіжу нафту в напрямку скелястих берегів острова Лицаря. Після трагедії Конгрес США заборонив доступ компанії-власнику судна у води Аляски. Ексон витратила близько 2 мільярдів доларів на збирання нафти і ще 1 мільярд на виплати компенсацій. Пізніше суд призначив виплатити ще 5 мільярдів доларів, як каральний захід. Після подання скарги в апеляційний суд суму виплат було зменшено до 4 мільярдів, на захисті позиція Ексону полягала в тому, що складу злочину не було, а був нещасний випадок.

І зовсім свіжа екологічна катастрофа, яку вважають найжахливішою за всю історію США, сталася

В АМЕРИЦІ

У КОНГРЕСІ УЗГОДЖЕНО
БЮДЖЕТ НА 2014 РІК

Палата представників і Сенат погодили бюджет у розмірі трильйона доларів, який забезпечить фінансування федерального уряду до вересня і який дозволить уникнути чергового закриття державних установ. Про угоду було оголошено 14 січня в спільній заяві сенатора-демократа Барбари Мікульські, яка очолює сенатський комітет з асигнувань, та її колеги з Палати представників конгресмена-республіканця Гарольда Роджерса.

Докладний план федеральних витрат став результатом угоди між Палатою представників і Сенатом, яка передбачає фінансування федерального уряду на наступні два роки. Угоду було досягнуто в грудні після того, як у жовтні через розбіжності щодо бюджету на 16 днів закрилися державні установи.

Новий законопроект скасовує автоматичні скорочення витрат (секвестр), які минулого року торкнулися як соціальних, так і військових програм. Бюджет передбачає виділення додаткових 92 мільярдів доларів на фінансування військових операцій за кордоном, у тому числі в Афганістані. Також законодавці домовилися про скасування скорочення виплат ветеранам та інвалідам війн.

ОБАМА ЗАКЛИКАВ
ЗАКОНОДАВЦІВ ДАТИ
ІРАНУ ШАНС

Президент США Барак Обама закликав американських законодавців дати шанс дипломатії в питанні ядерної програми Ірану. Про це він заявив після того, як шість світових держав узгодили з Тегераном заходи для реалізації шестимісячної тимчасової ядерної угоди, які діятимуть з 20 січня.

Обама сказав, що тимчасова угода відчиняє «двері можливостей». Він також додав, що ініціативи деяких американських законодавців про нові санкції щодо Ірану могли приректи на поразку цю дипломатичну ініціативу.

Речник Білого дому Джей Карні також наголосив на потребі досяг-

нення всеосяжної угоди з Іраном. «Тегеран розуміє, що недотримання зобов'язань матиме наслідком відповідні дії з боку Сполучених Штатів та міжнародної спільноти. Важлива й друга частина: одна з причин не вдаватися до заходів через Конгрес – те, що це може завдати шкоди міжнародному консенсусу, якого досягнуто. Міжнародний консенсус є однією з основ гарантування повноти та ефективності режиму санкцій», – наголосив Дж.Карні.

Світові держави побоюються, що ядерна програма Ірану має на меті створення ядерної зброї. Тегеран наполягає, що розвиває цю програму лише з мирною метою.

У США НАЙНИЖЧЕ
БЕЗРОБІТТЯ ЗА ОСТАННІ
П'ЯТЬ РОКІВ

У грудні минулого року кількість безробітних у Сполучених Штатах зменшилася до 6,7%. Це найнижче безробіття за останні п'ять років, хоча кількість нових працівників збільшилася лише на 74 тисячі осіб. Про це повідомило Міністерство праці США.

Воно уточнило також, що безробіття зменшилося із семи відсотків у листопаді, однак це число включає також тих людей, які припинили пошуки нової роботи й тому не були взяті до уваги урядом як частина безробітних.

Рівень безробіття сягав понад семи відсотків з часу перших ознак різкої рецесії наприкінці 2008 року, але зменшився на 1,2% протягом 2013 року. Економісти передбачали, що ринок праці додасть 191 тисяч місць праці минулого місяця після активного прийому на працю в жовтні та листопаді минулого року. Однак невелика кількість нових працівників, що дістали працю, свідчить, що в кінцевих тижнях 2013 року темп розвитку американської економіки знову дещо сповільнився.

ДЕРЖАВНИЙ
ДЕПАРТАМЕНТ НАГАДАВ
ПРО ГАРАНТІЇ БЕЗПЕКИ
УКРАЇНІ

«Цього дня 20 років тому президенти України, США та Російської Федерації підписали тристоронню угоду, яка призвела до вивезення з території України всіх ядерних озброєнь», – йдеться у заяві Державного департаменту США, оприлюдненій у вівторок, 14 січня.

«Угода заклала підвалини до приєднання України до Угоди про нерозповсюдження ядерної зброї, як держави, що не володіє ядерною зброєю», – наголошується в документі.

«Президенти Білл Клінтон та Борис Єльцин проінформували президента України Леоніда Кравчука

про те, що США й Росія готові надати гарантії безпеки зойно Україна приєднається до Угоди про нерозповсюдження ядерної зброї та набуття чинності Договору про скорочення і обмеження стратегічних наступальних озброєнь (START I).

«Історичний вчинок України у 1994-му році та її подальші зусилля протягом останніх двох десятиріч допомогли Угоді про нерозповсюдження ядерної зброї залишитись наріжним каменем системи нерозповсюдження ядерної зброї у світі» – підкреслюється в заяві американського Держдепу.

ОБВИНУВАЧЕНА
В ШАХРАЙСТВІ
ВІЦЕ-ГЕНКОНСУЛ ІНДІЇ
ЗАЛИШИЛА НЬЮ-ЙОРК

Заступник генерального консула Індії в Нью-Йорку Девіані Хобрагаде, яку було затримано в США на підставі звинувачень у візовому шахрайстві та недоплаті її хатній робітниці, повернулася додому. Тим часом, за повідомленням представника індійського Міністерства закордонних справ, Індія зажадала відкликання з посольства США в Делі американського дипломата аналогічного рангу.

У грудні в Нью-Йорку арешт, обшук та огляд з роздяганням Хобрагаде призвів до дипломатичного скандалу між США та Індією. Хобрагаде виїхала з Нью-Йорку до Делі після того, як Індія відмовилася задовольнити прохання США про скасування її статусу дипломатичної недоторканності, щоб вона могла стати перед американським судом. Отримавши негативну відповідь, Державний департамент запропонував Хобрагаде негайно залишити США.

Речник Держдепу заявив, що звинувачення проти Хобрагаде не буде знято, і в разі повернення індійського дипломата до Сполучених Штатів її буде притягнуто до судової відповідальності.

СУД У НЬЮ-МЕКСИКО
ДОЗВОЛИВ ЕВТАНАЗІЮ

Такі рішення було ухвалено 13 січня суддею Нен Неш. Згідно з постановою суду, невиліковно хворі люди, котрі при цьому залишаються психічно повноцінними, можуть звертатися до лікаря по допомогу, щоб полегшити свої страждання й добровільно піти з життя. Лікарі, в свою чергу, мають право виписувати таким пацієнтам

смертельні дози медикаментів. Прокуратура Нью-Мексико вивчає нині це рішення суду й розглядає можливість подачі апеляції.

Приводом для судового розгляду став позов Американської спілки захисту громадянських свобод і організації на підтримку евтаназії – Compassion & Choices. Вони звернулися до суду від імені двох лікарів штату та хворої на рак жінки Аджі Рігс, котрі просили визнати право пацієнтів на евтаназію.

Таким чином, Нью-Мексико може стати п'ятим американським штатом, де дозволено добровільне прощання з життям невиліковно хворих пацієнтів. Поки що лікарі мають право надавати таку допомогу тільки в штатах Орегон, Вашингтон, Монтана й Вермонт. Першим штатом, який легалізував евтаназію, став Орегон, де відповідне рішення було ухвалено в 1997 році.

УКРАЇНЦЯ ЗАСУДИЛИ
ДО 30 РОКІВ ЗА ДІТЯЧУ
ПОРНОГРАФІЮ

Українець Максим Шинкаренко, який вів інтернет-сторінку дитячої порнографії, визнав себе винним перед федеральним судом у штаті Нью-Джерсі й дістав за цей злочин 30 років ув'язнення.

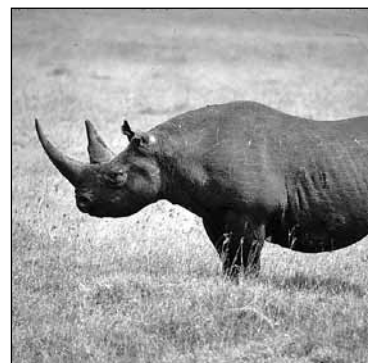

Органи влади в Таїланді арештували Шинкаренка у 2009 році і у 2012 році передали його Сполученим Штатам. Американські органи влади довідалися про діяльність Шинкаренка після того, як конфіскували комп'ютер запідозреної особи у штаті Нью-Джерсі.

Міністерство юстиції США заявило, що слідство в справі Шинкаренка призвело до засудження 600 осіб, які купували й гендували, як сказано в судовій справі, «жахливими матеріалами із сексуальними забавами з дітьми і тортурами».

У ДАЛЛАСІ ПРОДАНО
ЛІЦЕНЗІЮ НА ВІДСТРІЛ
ЧОРНОГО НОСОРОГА

На аукціоні в тейхаському Далласі продано за 350 тисяч доларів ліцензію на відстріл рідкісного чорного носорога. Ліцензія дозволяє полювати на носорога в Намібії (Африка). Відзначається, що виручені від продажу дозволу гроші підуть до фонду захисту дикої природи Намібії. Стів Вагнер, прес-секретар Далласького сафари-клубу, котрий виставив на аукціон ліцензію, відмовився назвати ім'я покупця.

Продаж ліцензії викликав шок і гнівний протест серед організацій захисту тварин. ФБР зафіксувало навіть кілька випадків погроз членам сафари-клубу.

У Міжнародному фонді захисту тварин в зв'язку з Даллаським аукціоном оприлюднили заяву, в якій, зокрема, наголошується: «Важко повірити, що в ХХІ сторіччі так само, як і в ХІХ, розжирілі від грошей і неробства багатії шукають собі розраду у вигляді полювання на беззахисних рідкісних тварин, яких їхні попередники майже винищили. Нормальні люди, в яких все в порядку з мізками, в наш час не гендулюють ліцензіями на відстріл чорних носорогів, яких залишилося вкрай мало, а допомагають, в тому числі й своїми пожертвуваннями, врятувати для людства те, що ще залишилося після століть дикунських полювань і тотального винищення».

ЛАУРЕАТИ «ЗОЛОТОГО
ГЛОБУСА»-2014

Кінофільми «12 років рабства» Стіва Маквіна (кращий драматичний фільм) й «Афера по-американськи» Дейвида Рассела (краща комедія) стали лауреатами премії «Золотий глобус», яка присуджується щороку Асоціацією іноземної преси, акредитованою при Голівуді. Імена переможців було оприлюднено на урочистій церемонії, яка відбулася в Лос-Анджелесі 12 січня.

«Золоті глобуси» за ролі в «Афері по-американськи» отримали Джейнфер Лоуренс та Емі Адамс, яких визнали кращою актрисою другого плану й кращою комедійною актрисою відповідно. Кращим актором у комедії було названо Леонардо ди Капріо за роль у фільмі «Вовк з Волл-стріту» режисера Мартіна Скорсезе. Кращою драматичною актрисою було визнано Кейт Бланшет за роль у фільмі «Жасмін». Кращим же драматичним актором став Метью Макконагі за роль у фільмі «Далласький клуб покупців». Кращим режисером за фільм «Гравітація» став Альфонсо Куарон, а Спайка Джонса було удостоєно нагороди за кращий сценарій до фільму «І».

Церемонія нагородження «золотими глобусами» стала репетицією перед головною подією кінематографічного року – нагородження преміями «Оскар», яка відбудеться на початку березня.

За повідомленнями світових та американських інформаційних агентств

Selfreliance
Ukrainian American Federal Credit Union

Безкоштовні АТМ*

Без додаткових оплат у США

Без додаткової оплати* у всіх АТМ у США

*Ми повернемо ATM surcharge fees якщо мінімальний баланс на вашому чековому рахунку щоденно протягом місяці дорівнює не менше \$1,500.00.

Вас чекає 70,000 безкоштовних АТМ без вимоги мінімального балансу у нижчеподаних мережах:

Шукайте їх на нашому мобільному сайті або проскануйте "QR code":

2332 W. Chicago Ave. Chicago IL 773-328-7500
5000 N. Cumberland Ave. Chicago IL 773-589-0077
136 E. Illinois Ave. #100, Palatine IL 847-359-5911

Selfreliance.Com

300 E. Army Trail, Bloomingdale IL 630-307-0079
8410 W. 131st Street, Palos Park IL 708-923-1912

734 Sandford Ave. Newark NJ 973-373-7839
558 Summit Ave. Jersey City NJ 201-795-4061
60-C.N. Jefferson Rd. Whippany NJ 973-887-2776

Your savings federally insured to at least \$250,000 and backed by the full faith and credit of the United States Government

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

**Full
Financial
Services**

Пропозиція чинна з 1 жовтня 2007 р. і може бути анульована в будь-який час. Кошти використання АТМ будуть повернені на чековий рахунок членів Кредитівки, які зберігають на ньому щоденний баланс протягом місяця в сумі не менше \$1500 і з якого вони вибирають готівку дебіт картою. Пропозиція лише для членів, які зберігають добрий статус. Максимально буде повернуто \$100 на місяць у першому тижні наступного місяця після даного місяця, що кваліфікує. Якщо в котрийсь день протягом даного місяця баланс на чековому рахунку спав нижче \$1500, член не кваліфікуватиметься на цю пропозицію в даному місяці. Пропозиція стосується тільки коштів використання АТМ апаратів у США. Просимо придивитися до пояснення "truth-in-savings disclosure" щодо додаткових вимог стосовно використання чекових рахунків Кредитівки "Самопоміч".

Школа Українознавства СУМ м.Нью Йорк
Батьківський Комітет

"Сію, вію, посіваю, з Новим роком поздоровляю!
На щастя, на здоров'я та на Новий рік,
Роди, Боже, жито й пшеницю й всяку пашницю.
Та будьте здорові і з Новим Роком і з Василем!"

Родинна Маланка

Субота 25 Січня, о 15:00 годині 2014 року
у залі Державницького Фронту 2 поверх.

Вступ: \$25.00 дорослі і \$15.00 діти від 2 років

Гаряча Їжа * DJ * Лотерея

Адреса: 136 Second Avenue, New York, N.Y. 10003, 2nd Floor

За довідками просимо звертатись: Тел: 917-579-3489

E-пошта: slawko@cym.org Інтернет: www.cym.org

Ніагара в льодах

Уперше за сто років замерз знаменитий Ніагарський водоспад, невинна течія якого здавалася непідвладною жодній стихії світу. Романтики кажуть: водоспад просто «впав у дитинство», адже з'явився він на світ завдяки так званому Вісконсинському обледенінню близько 6

тисяч років тому. Прагматики радять вдуматися в цифри (висота падіння води становить 53 метра, ширина «американського» сегменту – 323, «канадійського» – 792 метра, об'єм падаючої води – 5700 і більше кубічних метрів за секунду) й тоді зрозумілішою стане вся немилосердність цьо-

горічної зими. В районі Ніагари в найморозніші дні температура опускалася до мінус 28 градусів за Цельсієм. Останній раз вона замерзала в 1912 році на 40 годин, а до того – аж у 1848-му. Однак, попри арктичні морози, водоспад привертає увагу туристів з усього світу, які поспішають

бачити унікальне явище – абсолютно непорушну, безмовну, скуту льодами Ніагару. І не лише туристів. Українці Канади й сусіднього американського штату Нью-Йорк недавно провели тут Євромайдан, освітивши один з найпотужніших водоспадів світу синьо-жовтими вогнями.

**Це найкраще місце для
збереження ваших
ощадностей!**

Інтернет: www.sumafcu.org

Головне Бюро

125 Corporate Blvd
Yonkers, New York 10701
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-220-4090
1-888-644-SUMA
E-mail: memberservice@sumafcu.org

Філія в Йонкерсі

301 Palisade Ave
Yonkers, NY 10703
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-965-1936
E-mail: palisade@sumafcu.org

Філія в Спрінг' Велі

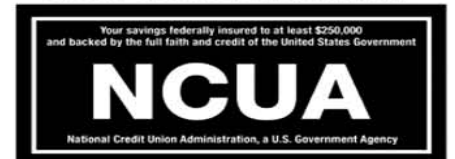
16 Twin Ave
Spring Valley, NY 10977
Tel: 845-356-0087
Fax: 845-356-5335
E-mail: springvalley@sumafcu.org

Філія в Стамфорді

39 Clovelly Road
Stamford, CT 06902
Tel: 203-969-0498
Fax: 203-316-8246
E-mail: stamford@sumafcu.org

Філія в Нью-Гейвен

555 George St.
New Haven, CT 06511
Tel: 203-785-8805
Fax: 203-785-8677
E-mail: newhaven@sumafcu.org

**ЗИМА: чудова пора для відпочинку! Ночі довгі! А щоб Вам
добре спалось, подумайте, де Ваші гроші?**

Якщо у Кредитівці СУМА, то спить спокійно!

**А якщо в сусідніх банках, то перевірте,
скільки дивідендів вони платять?**

Наприклад: за \$100,000 банки виплачують річні
дивіденди від \$50 до \$900 на рік ☹

Порівняйте з нашими: від \$750 до \$2,150 ☺

Не думайте довго, відвідайте нас!

Наші відсотки по позичках теж кращі, ніж у сусідніх банках.
Телефонуйте 914-220-4900.

UKRAINIAN FEDERAL CREDIT UNION **УКРАЇНСЬКА** ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТНА СПІЛКА

Українська Федеральна Кредитна Спілка святкує 60 років!

Дякуємо всім 18 тисячам наших членів за довіру!

З вашою допомогою ми досягли 170 мільйонів в активах!

Ми будемо раді допомагати вам у досягненні фінансових цілей і на майбутні роки!

Ukrainian FCU is proud to celebrate sixty years of service to our valued members!

Thank you for choosing Ukrainian FCU for your financial needs. Because of your support we have grown to over 18,000 members and \$170 million in assets. We look forward to many more decades of growth and shared success with you and your families as we continue to help you achieve your financial goals.

MAIN OFFICE | 824 East Ridge Rd | Rochester, NY 14621 | 585.544.9518 | fax 585.338.2980

BRANCH OFFICES ALBANY, NY 518.266.0791 SACRAMENTO, CA 916.721.1188 SYRACUSE, NY 315.471.4074 BOSTON, MA 781.493.6733 PORTLAND, OR 503.774.1444 BUFFALO, NY 716.847.6655

www.rufcu.org 877-968-7828 Federally insured by NCUA

У ГРОМАДІ

Про автора:

Микола Галів – відомий в українській громаді США журналіст і громадський діяч. Народився 29 червня 1924 року в селі Літиня на Дробиччині. Член ОУН з 1938 року. Під час Другої світової війни був заарештований й депортований 1943 року до Німеччини на примусові роботи, звідки втік. Закінчив Український технічно-господарський інститут (1950), навчався в УВУ (1950–1952) в Мюнхені. Очолював канцелярію Української студіюючої молоді, працював у мюнхенському журналі «Фенікс», у редакціях газети «Сучасна Україна» та «Українська літературна газета». У 1956 році емігрував до США, працював інженером. У 1977–2002 роках – головний редактор журналу «Патріярхат». Член УГВР, Українського патріархального товариства (Нью-Йорк). Тривалий час працював директором канцелярії НТШ у США.

Без перебільшення, це була одна з найпотужніших і найбільш представницьких конференцій, присвячених трагічним подіям в Україні 1932-1933 років. У ній взяли участь понад більш як чотири десятки науковців і дослідників з багатьох університетів Північної Америки та Європи. А також публіцисти, політологи, представники української громадськості. Координатором і головним організатором дводенної конференції, що відбувалася при співпраці Українського наукового Інституту Гарвардського університету, Канадського інституту українських студій, Дослідно-освітнього консорціуму з вивчення Голодомору при КІУС Альбертського університету й Національної Академії Наук України був професор Нью-Йоркського університету, виконавчий директор Центру відносин США-Україна Володимир Зарицький, який присвятив її успішному проведенню багато уваги й неоціненної праці. Під його керівництвом діяло кілька комітетів: ексекутивний, дорадчий, адміністративний.

Перша сесія, якою керував професор Любомир Гайда, відкрилася доповіддю колишнього професора Колумбійського університету, а нині Університету штату Аризона Марка фон Гагена, який виголосив доповідь на тему: «Чому стався Голодомор 1932-1933 років?», Проводячи аналогії з іншими відомими голодами світу – ірландським

1946-1952-х років, бенгальським 1943-го, які сталися з екологічних причин, він науково й фактологічно обґрунтував, що український Голодомор 1932-1933-х років носив штучно спровокований політичний характер.

Аналіз цієї тези Марка фон Гагена продовжили наукова співробітниця Інституту історії Національної Академії Наук України Людмила Гриневич та професор Університету Квебеку у Монреалі (Канада) Роман Сербин. Модератором виступав історик і головний редактор англомовної «Історії України» М. Грушевського проф. Франк Сисин. Роман Сербин – один з перших серйозних українських дослідників теми Голодомору, звернув увагу на слово «ґеноцид», вперше вжите у 1953 році на форумі ООН, автором якого є Рафаель Лемкін й довкола якого до сьогодні точаться найбільші дискусії істориків та політиків. На сьогодні 20 країн визнали, що Голодомор в Україні 1932-1933-х років був ґеноцидом.

Цікаво й з багатим дослідницьким підходом було виголошено доповіді відомого українського історика, члена НАНУ Станіслава Кульчицького та італійського дослідника, професора сучасної історії Неапольського університету Андреа Граціозі.

Іхні умовисновки й аналіз першоджерел були просто вражаючими. С.Кульчицький навів нові

ПРЕЛЮДІЯ І ПОСТФАКТУМ

Деякі думки з приводу міжнародної наукової конференції, яка відбулася 5-6 листопада минулого року у Принстонському університетському клубі Нью-Йорку й знайшла своє продовження в Українському музеї та Українському Інституті Америки

факти щодо ролі В. Молотова в пограбуванні українського селянства й вивезення української сільськогосподарської продукції до Москви. Андреа Граціозі розповів про реакцію італійських дипломатів, які, на його думку, були свідомі, що йдеться про знищення українського селянства. Дообідній форум завершився доповідями українських гарвардських дослідників Геннадія Побережного й Костянтина Бондаренка та Йосифа Лівесея з Нью-Йоркського університету. Модератором виступав голова Українського наукового інституту Гарвардського університету проф. Сергій Плохій.

Пообідні сесії розпочалися виступом Анні Аглевбавм, кореспондентки «Вашингтон Пост» й успішної публіцистки, лауреатки Пулітцерівської премії за книгу «Gulag and Iron Curtain», яка підкреслила, що про Голодомор в Україні 1932-1933 років світ почав говорити після праці Роберта Конквеста «The Harvest of Sorrow: Soviet Collectivization and the terror-Famine» (1986) та оприлюднення правди Українським науковим Інститутом при Гарварді, зокрема Джеймсом Мейсом. Член Національної Академії Наук Юрій Шаповал у своїй цікавій багатоінформативній доповіді вказав на статистичні дані, підкресливши, що на початку 1933 року було заарештовано 63 тисяч осіб. Крім цього, влучно доповнив думки і міркування італійського співдоповідача, підкреслюючи, що часто у дослідженнях і аналізах правильно згадуються й наголошуються імена замовника чи замовників Голодомору, а забувають говорити про безпосередніх виконавців. Хто були ці виконавці, які шукали й насильно забирали у

«Незабутній врожай». Картина з колекції Моргана Вільямса (США)

селян все, що було їсти? Свої, бідні, малограмотні українці, так звані «люмпен», на який спиралась більшовицька система, чи прислані з півночі країни?

Рефлектуючи над цими подіями 80-літньої давності й порівнюючи їх із подіями сучасними – євромайданними, що відбуваються по всій Україні – Києві, Львові і багатьох інших містах і навіть селах, ставлю риторичне запитання: хто брутально розганяв мирні демонстрації, бив українську студентську молодь, журналістів? Російські омонівці «з півночі» чи свої, українські «соколи-беркутівці»? Добре вишколені й вивчені, але без любові до свого народу, своїх братів і сестер, готові за гроші українських податківців продати й забити й рідну матір. Іншими словами, чи не є вони тим самим «добрим матеріалом» – безжальними виконавцями сучасного духовного й політичного Голодомору України. Дивлячись на події сьогодення, очевидно, можна краще зрозуміти й бачити безпосередніх виконавців Голодомору в Україні 1932-1933 років.

Олег Воловина, професор Університету Північної Каролайни, говорив у ключі статистичних даних, вказав на фактичні наслідки штучного голоду, які проявились у майбутньому й були страхотливими. Він підкреслив, що смертність в УРСР у той час становила 129 осіб на тисячу осіб, а в Росії – 32 особи. Найбільша кількість смертей за один день у 1933 році – 30 000 (!) осіб, від травня до липня включно вмирало по 25 000 осіб щодня.

Продовження конференційних нарад у вечірню пору відбулося в Українському музеї. Його директор Марія Шуст, привітавши учасників

конференції, передала керування програмою директору дослідно-освітнього консорціуму з вивчення Голодомору в Торонто Валентині Курилів. У програмі вечора виступили: президент Ради зовнішньої політики США (American Foreign Policy Council) Герман Пірчнер, голова Союзу Українок Америки Маріяна Заяць, голова Товариства українських адвокатів Америки Віктор Рудь. Був продемонстрований документальний фільм Сергія Буковського «Живи», удостоєний багатьох міжнародних нагород.

У понеділок на конференційних нарадах обговорювали політично-соціологічні та економічні наслідки Голодомору. Сесією майстерно керував професор Раттґерського університету Олександр Мотиль. Доповідали Владислав Гриневич, член НАНУ, й Оксана Шевель, професор Університету Тафтса (США). Дискусія продовжилася й під час наступної сесії, модератором якої був професор Гарвардського університету Григорій Грабович, а доповідачами Оля Андрієвська, проф.Трентського університету, Геннадій Іванущенко, архівіст і дослідник з Сумщини (Україна), Оля Бертелсен, д-р Нотінгемського Університету Великої Британії, член Гаріманівського інституту Колумбійського університету. Наступний модератор Галина Гринь з Гарвардського університету наголосила на відсутності інформації про Голодомор в міжнародній пресі тієї пори і деякі спроби допомоги голодуючим. Відтак, представила доповідачів – Нігеля Колея і Сергія Ціпка. Н.Колей є адміністратором архіву свого дядька, відомого журналіста Джона Гаррета, який на противагу Волтеру Дюрранті, журналісту «Нью-Йорк Таймс», писав

правду про український Голодомор і був підступно вбитий у Китаї в 1935 році. У цьому ж ключі доповідав і проф. Сергій Ціпка з Альбертського університету (Канада), який звернув увагу на статтю в газеті «Торонто Стар» московсько кореспондента П'єрра ван Пассена, що писав про кременчуцький регіон на Полтавщині, де врятувалися від голоду 1921 року, але не змогли врятуватися від Голодомору 1933-го, бо він був багато більшим нещастям.

Марко Андрейчик з Колумбійського університету зробив наголос на темі: «Голодомор як ґеноцид: легальний розвиток і угода», правничі аспекти якої проаналізував Федеральний суддя США Богдан Футей. Він ще раз підкреслив, підкріпивши документально й фактологічно, що поняття «ґеноцид як злочин» було визначено на міжнародному форумі 9 грудня 1948 року в Парижі. Радянський Союз прийняв це трактування 18 березня 1954 року, а Українська Радянська Соціалістична Республіка – 15 листопада 1954 року. 14 травня 2003 року Верховна Рада України визнала, що Голодомор 1932-1933 років був ґеноцидом.

Під час дводенної конференції своїми науковими міркуваннями на тему «Голодомор – каяття, примирення, заперечення» поділилися також професор-емерит Раттґерського університету Тарас Гунчак, професор Делаверського університету Ярослав Білінський, дослід-

ники Володимир В'ятрович, Любомир Луцок, Ян Яцек Бруський, Валерій Василів, Рей ґамадзе. Наталія Пилипук, професор Альбертського університету, представила доповідачів Мирослава Шкандрія з Манітобського університету і Владислава Верстюка з Українського Інституту національної пам'яті, які говорили на тему: «Студії Голодомору – майбутні виклики і майбутні підходи».

А завершився цей унікальний міжнародний науковий форум в Українському Інституті Америки. Численну аудиторію привітав президент УІА Данило Свістель. Програмою провадила голова Українського Конгресового Комітету Америки Тамара Олексій-Гало. У вечорі взяли участь голова Комітету з вшанування Голодомору в США Михайло Савків, президент СКУ Євген Чолій та генеральний секретар цієї організації Стефан Романів, голова Польсько-українського товариства фундації Ян П'єкло. За великий внесок у дослідницьку працю на тему Голодомору 1932-1933 років Федерального суддю США Богдана Футея й професора Романа Сербіна було нагороджено почесними грамотами.

...І насамкінець – кілька слів про особисті переживання. Ця міжнародна представницька конференція має, безперечно, велике наукове значення, але й не менше – моральне. Бо ще й ще раз з новою силою підтвердила: пам'ять про ті 7-8-10 мільйонів наших братів і сестер, які помирали – їм «дзвони не грали, ніхто не заплавав» над ними, живе далеко поза межами України. Й буде передаватися з роду в рід, від континенту до континенту.

Микола Галів

АМЕРИКА І МИ

Від автора:

Я завжди вважав, що Нью-Йорк, як текст, може бути цікавим та пізнавальним. Будь-яка людська особистість у Нью-Йорку стає частиною його вулиць і його повітря. Взаємини з Нью-Йорком – у кожного свої. В «Боксері» – це історія Стіва, якого ще можна, якщо пощастить, зустріти на 14-й вулиці. Документалістика в тексті чергується з вимислом, життя – з уявою, повітря – з часом. Словом, усе, як і належить справжньому героєві й справжньому містові.

Цей есей, який увійде до книги прози «Кури не літають», друкується в скороченому варіанті.

Десь з північного боку Юніон Скверу, за яким проглядається рекреаційна зона для пішохідів, стоїть срібний Енді Воргол, тимчасовий пам'ятник королю поп-арту, який за умовою поміж скульптором та містом повинен забратися за кілька місяців кудись назавжди, може, перекочує до домашньої колекції якогось мільйонера, а, може, назад – до майстерні автора. Навіть для короля поп-арту немає місця в Нью-Йорку... Але бронзова постань Магатми Ганді прописана тут назавжди. Магатму з цілком поставили й прикрутили міцними шурупами в обгородженому міні-скверу, поруч невеличкого фонтану, від якого спекотно дня віє прохолодою. Навколо фонтанчика й Магатми завжди сидять, підібгавши під себе ноги, у позі лотоса якісь люди, а

не пов'язаного. Але якщо текст пов'язаний з іменем Буковського, то як же тут без «бухло»? На могильній плиті Чарльза Буковського написано Don't try і зображено боксера в бойовій стійці. Так, саме боксера. А фільм «П'янь» з Мікі Рурком у головній ролі просто викинує глядача голою правдою життя, в якій алкоголь і секс відіграють в житті п'ятика Ченоскі все, вони не лише руйнують життя, вони будують характер. Так, характер, бо в бучарика також є свій характер і своя впевненість у правоті.

Стів не пише, як Буковський віршів чи романів, але бухає не менше, ніж Чарльз. Стів був боксером, а Чарльз – письменником. Яка різниця, хто заливає собі в шлунок алкоголь? Це повільне й добровільне відключення від життя, наче висмикнувши з розетки

зіскочить з дистанції – він, Стів-алкоголавт, чи його сусід, Дейвид-наркоман.

З першими холодними ночами, десь від листопада, й аж до весни Стів і Дейвид ділять своє помешкання і діляться своїм часом. Стів навчився розуміти свого сусіда, ну, кілька англійських ідіом і слів він вивчив. Для Дейвида така маломовність Стіва цілком прийнятна, бо Дейвид і сам не завжди може повернути вправно своїм язиком, просвітлити свою свідомість і згадати потрібні слова. Стів і Дейвид переважно мовчать, кожен займаючись своєю улюбленою справою – відповідно.

Дейвид, переконаний: Стів – класний чувак. Він узяв усю провину на себе, коли вони спалили свою спільну кухню, хтось із них забув вимкнути газ і до ранку

був. Тоді, на початку свого нью-йоркського життя, він усвідомив, що боксерської кар'єри тут уже не зробиш, ну, не те, що кар'єри, просто, навіть тримати рушник для облитого потом і кров'ю боксера не дозволяють. Спочатку він думав тренувати юних боксерів, але з цим також не щастило. І перші свої дні та місяці Стів будувал Нью-Йорк, носячи разом із мексиканцями цеглу й розчин у будівельній компанії одного колишнього одесита, який набрав для свого бізнесу новітніх емігрантів та нелегальний елемент. Стів поселився в Боро-парку і кожного ранку, навіть у суботу, його підбирав міні-вен, в кабіні якого вже дрімали мексиканці.

...Зранку Стів почув високий жіночий голос. Жінка розмовляла телефоном.

ВАСИЛЬ МАХНО

Бучачу та його боксерам присвячується

Вперше я побачив його на 14-й вулиці біля Юніон Скверу у темній футболці з тижневим заростом на чорному лиці. Стів йшов прямо, як справжній боксер, що пробиває собі шлях – похитуючись, наче удар справа, або удар зліва, розгрібаючи своїми руками простір, неначе риба, що пропливає між водоростей, зачіпаючи їх своїми плавниками.

Юніон Сквер підхопив собі пригаслу славу Томкінс-парку, місця в якому бунтували, обирали, убивали, кололи і пиячили. Ось чому до Юніон Скверу з початком весни спливає на поверхню нью-йоркський бомжатник, всяке лайно, якого предостатньо будь-де, ну, а в Нью-Йорку й погортів. Вночі ці безпечні за дня доріжки, кущі й висаджені парковою службою квіти приховують наркоманів, алкашів, бездомних; а поліцейські авта кружляють навколо парку, спостерігаючи за ситуацією, і хоч як би вони не пантрували, якогось ранку померлого від передозування наркомана, або потятого ножами бомжа завернуть у чорний целофан і повезуть на цвинтар для бездомних.

На Юніон Сквер кілька входів і виходів до сабею, вузлової станції, до якої сходяться дві лінії нью-йоркського метро – жовта й зелена. Щосереді і щоп'ятниці фермери продають тут свою продукцію та вироби, тому повітря, настояне на запахів яблук та слив, петрушки й кропу, різноманітної випічки, локальних вин, яблучного сидру, вивітриться лише до ранку; а під білими наметами засмагли фермери частують сиром чи вином нью-йоркців, припрошуючи купувати їхній крам. Поруч уже намагає брудною фарбою своє лице, руки та одяг мим, який підробляє годинним непорухним простоюванням, збираючи в ковбойський капелюх добровільну плату за своє мистецтво.

нью-йоркські голуби злітають і п'ють з нього воду. Шахісти пропонують зіграти вам партію поруч із центральним входом до сабею, а молодь і постійні протестуючі збираються навколо пам'ятника Джорджеві Вашингтону. Одночасно, поруч із мирним протестом за права тварин або супроти китайського захоплення Тибету, може виступати група акробатів, або ж джазове тріо, мистці пропонують своє мистецтво, переважно для туристів: картини, розмальовані футболки, дрібні сувенірчики з Обамою, або нью-йоркською урбаністикою.

Стів, за яким я давно спостерігаю, розмовляючи із виноробом з півночі штату Нью-Йорк, звично сидить на парпеті якоїсь крамниці на вузькій вулиці і «бухає», наливаючи у пластиковий стаканчик горілку. Ось так він живе і п'є майже тринадцять років. У фонтані біля Магатми Стів пере свої сорочки та футболки, у найближчому супермаркеті купує на фуд-стемпну картку необхідні харчі й потім якось обмінює їх на горілку; знає куди ходити за соціальною допомогою – до пунктів гарячої їжі Армії Спасіння; знає, до якого відділку його привезуть копи, якщо заарештують; знає, зрештою, дорогу до свого помешкання у Бронксі, ну, і звичайно, ще пам'ятає, хто він і звідки.

Якщо б якось визначити цей синдром, то я назвав би його синдромом Чарльза Буковського, або обмежився цікавим поясненням з фільму про вулицю Бовері одного його героя, який сказав ось таке: «Є чоловіки, котрі полюбують рибалити, є, котрі шаліють від бейсболу, а я люблю пити».

Ну, «бухло» – це важлива тема будь-якої літератури і будь-якого життя, навіть з нею прямо

підзаряджену батарею, ти знаєш, що запасу її енергії вистачить на якийсь час. На скільки? На це запитання ніхто тобі не відповість. Тому й «бухло» стає найважливішим, що може бути в твоєму житті, воно відключає тебе, тобто підтримує твій стан, у якому тобі хочеться побути найдовше.

Бокс допоміг Стівові ввійти до Юніон Скверу і завоювати тут авторитет. Побивши якогось мексиканця, а згодом й чувака з Джамейки, Стів, як його називають американські дружки, одразу вирівняв собі стежку поміж кущами й квітами Юніон Скверу. Його навіть підозрювали у вбивстві, коли знайшли мертвого потовченого наркомана. Забрали до 13-го відділку й протримали три доби, доки еспертиза не підтвердила, що смерть того нещасного настала за кілька годин до того, як його хтось віддубасив. Можливо, це дружки, яким здавалося, що таким чином вони приведуть до тям відключеного кореша. Стів відпирався і на третю добу поліцейські знову привезли його на Юніон Сквер, перед тим погодували у МакДональдс.

Літо Стів переважно проводить тут, на Юніон Сквер, це його літня резиденція. Тут його всі знають, тут гамірно, знайомі фермери підсовують овочі й фрукти, напівкримінальний елемент тисне йому сигарети, мистці діляться якимись п'ятьма-десятьма доларами, тому до Бронксу, в помешкання, яке йому виділило місто і яке він ділить з наркоманом Дейвидом, Стів не поспішає. Усе влаштовує Стіва. Його сусід водить свою подружку кілька разів на тиждень, але не заважає Стівові духовно медитувати зі своїми подружками-пляшками. Спілкування у них виходить спонтанне, бо ніхто з них не знає, як складеться їхній розпорядок дня зранку до вечора, вірніше, хто з них раніше

дим заповнив цілу квартиру й спрацювала сигналізація. Пожежники, виламавши двері, дуже здивували Стіва й Дейвида, які краєм своєї свідомості вловили, що їхнім помешканням хтось розгулює і заливає кухню водою з брандспойтів. Саме тоді Дейвид накинувся на одного пожежника, але отримав від нього стусана. А Стів, заступаючись за свого дружбан, наскочив на іншого пожежника і збив його з ніг. Суд, що відбувся поміж пожежним департаментом Бронксу і двома мешканцями цього району, Стівом і Дейвидом, розібравшись в ситуації, виніс справедливий вирок: оскільки надворі зима, то виселити цих чужаків навіть за обставин нападу на пожежників під час гасіння пожежі суддя не наважився, тому їм призначили примусові роботи – підмітання бронксівських вулиць.

Стів, що приїхав до Америки, по-своєму заздрих Дейвидові, який, відповідно, нікуди не приїжджав, а народився тут, у південному Бронксі, якихось сорок шість років тому. Стів якось бачив картку соціальної допомоги Дейвида, на якій точно вказана дата й місце народження. Але не це важливо, мислив Стів, Дейвид, хоч і наркоман, яких Стів не зносив навіть на Юніон Сквер, намагався триматися самотньо, близько їх до себе не підпускає, солодкий запах марігуани викликав у нього відразу, та й взагалі він не розумів цих місцевих американців. Він, Стів, інша справа, приїхав до Нью-Йорка внаслідок фіктивного шлюбу, який йому влаштувала львівська фірма, через яку він виграв «зелену» картку. Фіктивна дружина з Нью-Йорку полетіла до Атланти, і Стів навіть не встиг оформити з нею розлучення, бо розшукати її за півроку так і не зміг, а потім взагалі про неї за-

Стів згадав, що сьогодні неділя. Щонеділі ця жінка телефонувала до України, додому, розповідала про себе, так що за якийсь час Стів уже знав, що в неї там неповнолітній син і мама, котра за тим хлопцем доглядає, знав скільки вона пересилає щомісяця грошей, які й де купує йому шмотки, – ну, коротше, увесь цей безкінечний потік жіночої свідомості. Сьогодні вона знову розпитувала про все на світі, по кількох разів повертаючись до тієї ж теми – що вже заплатила адвокату і той обіцяв, що лист рабая, в якого вона працювала повний тиждень, мусить допомогти їй отримати папери, а тоді вона подасть на возз'єднання з сином. Стів ніяк не міг її вирахувати, бо вона жила в іншому крилі їхнього будинку, але їхні вікна якимось чином виходили у порожній квадрат, який зліпили два сусідні будинки – тому її недільний голос долинав до Стівових вікон. По суботах і неділях, як правило, у неї збиралися інші жіночі й чоловічі голоси. Вони пили, реготали, ділилися новинами й розповідали якісь дурниці, а потім западала тиша, рипіли ліжка і млюсний стогін долівав до Стівена. Потім вони знову голосно розмовляли і так минали їхні неділі і їхні життя...

Та, з якою Стів прилетів до Нью-Йорку, якось задзвонила до нього з Атланти й запитала про погоду. Стівен здивувався не лише її питанню, але й тому, як вона взнала його телефон. В Нью-Йорку падав сніг і на вулицях світилися вбрані у світла дерева – якраз минуло Різдво. Сніг прийшов після відлиги й вулиці були мокрими й сірими. Стів відповів, що падає сніг. Поки вона тринділа, він намагався пригадати її ім'я. Вони познайомилися у фірмі, котра оформлювала для Стіва «зелену» картку, Стівові запропонували фіктивний шлюб і,

таким чином, фірма отримувала подвійний зиск. Стів погодився, бо йому, в принципі, було по барабану. Шлюб оформили тут же, за півгодини фірмова «шістка» пригнала із ЗАГСУ з печатками у паспортах. І так Стів і Тетяна – тридцятирічна вчителька англійської мови стали чоловіком та дружиною, і разом прилетіли до Нью-Йорка.

Стів тримав слухавку й дивився на сніг. Тетяна розповідала про Атланту. Про перші місяці й труднощі, а тоді попросила Стіва про офіційне розлучення, оскільки між ними не було нічого серйозного, а тут вона вже знайшла підходящого американця, в якого мешкає і з яким спить. Тетяна продовжувала, що не знає, що і як буде, але хотіла б мати чистий паспорт. Вона розповідала Стівові так, наче питала в нього поради, тобто він відчув у її голосі нотки сумніву. Стів сказав, що готовий підписати будь-які папери про розлучення, але платити не має чим і займатися цим не має жодного бажання. Ще через півроку Стів розлучився з Тетяною, розлученням займався адвокат з Брайтону, й Стіву справді нічого це не коштувало.

Тепер, на Юніон Сквер чи в Бронксі, Стівові важко пригадати всіх жінок, з якими він тут у Нью-Йорку жив. Остання, Жанна, викинула його разом з милицями

коли ті п'ять тисяч він поступово пропив, то вона випхала його з квартири, звинувативши в крадіжці, і на милицях, шкутильгаючи, як побитий пес, Стів попрямував до Сансет-парку.

Ціле літо й осінь він дивився, як мексиканці грають у футбол, а з високого пагорба споглядав за кораблями, які заходили до нью-йоркської бухти. Харчі та одяг йому привозили «Фордом» активісти Армії спасіння, пропонуючи також змінити ночівлю в парку на більш-менш облаштовану кімнатку в міській нічліжці. Восени, правда, його примітила харитативна служба протестантської церкви з бруклінської П'ятої Авеню й примістила в себе. Ця протестантська церква розміщувалася у триповерховому будинкові, перший поверх – це власне церква, а два інші – помешкання для їхнього священика і таких же бездомних як Стів. Щонеділі Стіва зносили з третього поверху на перший на Службу Божу, і протягом години він сидів у інвалідному візку, який пригріб десь на вулиці один ревний прихожанин. Богослужіння відправлялося іспанською мовою, а прихожани церкви становили вихідці із Центральної та Південної Америки. Служба відбувалася невимушено й весело, вірні багато співали, грали на гітарах, пританцюючи. Так Стів перебув

він, Стів, мусить віднайти, бо тут, у Нью-Йорку, є хтось, хто мешкав на одному з ними обійсті, і вони, ті євреї, можуть чимось в разі потреби Стівові допомогти. Мама питалася: чи він не може розшукати якихось Зільберів, які перед війною виїхали до Америки? Стів оповідав мамі, що він якраз працює у єврея, батько якого виїхав з Одеси у 70-х роках, але Зільберів він знайти не зможе, оскільки не знає де вони, ну, і від того часу все змінилося. Мама казала, що із Зільберовою донькою вона гралася, а дідо Стіва щосуботи ходив до Зільберів розпалювати піч, вони, казала мама, мусять мене пам'ятати, ми їм кривди не робили, і коли вони у 1938 році виїхали до Америки, то Зільберова Міндла прислала дві листівки з Нью-Йорку, то там була й адреса, але ті листівки дідо Стіва спалив під час війни, боячись, щоби їх не знайшли і не запідозрили у симпатії до євреїв німці, бо ти не знаєш, які страхіття тоді робилися.

Стів згадав про цю розмову з мамою вже тут, на Юніон Сквер, коли ніякої допомоги йому від Зільберів не було потрібно, бо соціальні служби Нью-Йорка подбали про все самі.

Чи був Стів королем боксу? Стів сам ніколи не розповідав про це. Ну, його просто не розкрутиш на таку балачку. Так само він почепив великий замок і на своє нью-йоркське життя, він

в нього немає минулого, можливо, саме тоді він почав страхливо пити, щоб повністю не зламатися після грабування автобусів з барахлом на автостадах чи розборок на залізничних станціях, в тупиках, куди заганяли кілька цистерн з бензином і на які інші круті пацани поклали око. Кілька разів Стів їздив до Польщі допомагати своїм відбиватися від бригад чеченців чи московської братви, кілька разів його ледь не пристрелили під час переслідування автомобільними шляхами Словаччини, якими гнали нові іномарки з Німеччини та Австрії перегонщики.

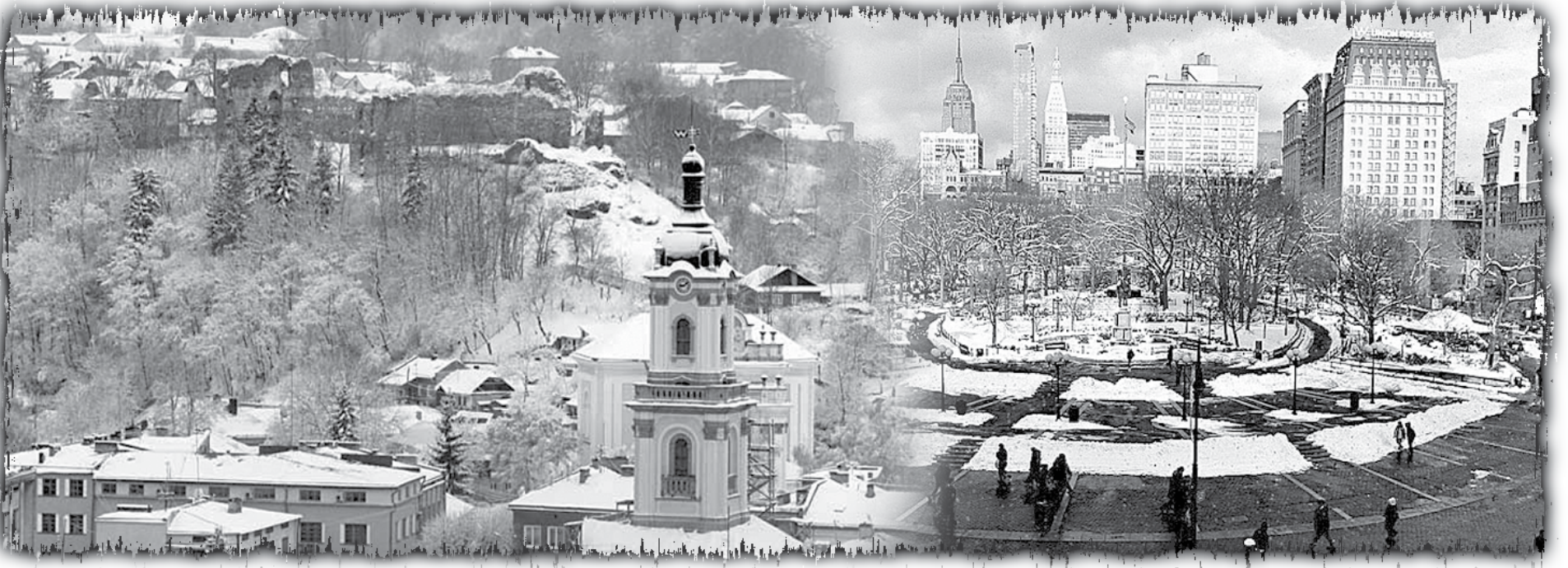
Відклавши кілька тисяч баксів, Стів зметикував, що колись його таки можуть замочити, ну, й відповідно потрібно звалити. У Львові він вибрав фірму, котра займалася заповненням анкет на «зелені» картки, змінив своє прізвище та всі дані в закордонному паспорті, за «бабло», звичайно, і чекав свого часу.

Міша, дружба із Санкт-Петербургу, залучив Стіва до спільного бізнесу: два чи три рази на тиждень Міша приїжджає з Брукліна в Мангетен біля опівночі. Знаходить найближчий бар, який працює до п'ятої ранку, сидить там і бухає – п'є свою улюблену водочку, а потім «полірує» її пивком. На Юніон Сквері шукає Стіва, що спить на

день для Стіва розпочався, як завжди і, як завжди, вдало.

Стів народився Степанком у маленькому містечку над зеленою річкою Стрипою, у місті, яке провалилося у глибокі ями своєї історії і забудувало природні тераси високих пагорбів будівлями та вуличками. Барокова Ратуша становила найвищу будівлю в місті, з якою конкурували хіба що Федір-гора, монастир отців Василян і Хрестовоздвиженська церква. До часу Стівенового народження історія міста була такою довгою і настільки заплутаною, що здавалося: до Ратуші запросто сходяться королі й гетьмани, турки й татари, пожежі та хвороби, королівства й імперії, війни та вбивства, а ще євреї, що від Середньовіччя поселилися у Бучачі, торгуючи та молячись у синагогах, які стали місцевим населенням...

Вони сходяться і чекають на нього. Стів це знає і відчуває. Стів прив'язаний до минулого лише слабкими імпульсами своєї теперішньої пам'яті, він лише у снах повертається до тих незначних місць свого міста, в яких тепер йому приємно бувати, бо Юніон Сквер занадто галасливий. Стів уявляє собі Стрипу, верби та кущі бузини, якими позаростали її береги, карасів та ковблів, які вистрибують, щоби хапнути повітря і знову помчатися за течією річки. Він уявляє ву-

на вулицю зі свого помешкання, запідозривши в крадіжці грошей. Стівові в Америці не складалося з самого початку: постійне переселення з квартири на квартиру, будова, боксерська амнезія й поступовий алкоголізм призвели до того, що одного разу він впав з високої стіни і поламав одразу дві ноги. Власник компанії, щоб не платити великої страхівки, коли приїхала швидка, відмовився від Стіва: мовляв, взагалі не знає, що він робив на стінах там, де веде будівництво його компанія. У шпиталі Стівові наклали гіпс, дали дві милиці й за день відправили до Жанны. Власник будівельної компанії привіз Стівенові п'ять штук баксів готівкою і попросив забути його компанію. Якби все оформилося законно, то Стів міг би очікувати великого відшкодування, приміром до півмільйона баксів, але він зовсім не орієнтувався в тому, що і як мало б бути, п'ятьом тисячам зрадів як мала дитина. Поки були «бабки», Жанна якось ще терпіла Стіва, а

свою першу безробітню, але не бездомну зиму. Навесні він уже ходив без сторонньої допомоги, без милиць, хоч і шкутильгаючи, волочився вулицями в сомбреро й сандалях на босі ноги. Кістки на ногах позросталися, і Стівові допомогли оформити соціальну допомогу – він отримав картку на харчі й досить швидко зметикував, що частину продуктів може загнати китайцям чи такій же босоті, як він, за готівку.

На Юніон Сквері Стів з'явився нізвідки, одного разу покинувши своїх протестантських благодійників з Брукліна. Він оцінив, що на Юніон Сквер ситуація значно краща – фермери зі свіжими овочами, художники, в яких можна випросити п'ять баксів, поліцейська дільниця, в якій можна переночувати, ну, і взагалі – Мангетен. Відколи Стів покинув Бучач і поїхав до Нью-Йорка, минуло тринадцять довгих років.

Мама, поки ще жила і поки ще Стів був притомний, розповідала йому про бучацьких євреїв, яких

хоче бути людиною без минулого. І це йому вдається. Вдається, бо сам Нью-Йорк нічого від Стіва не вимагає.

Нью-Йорк розпростер йому Юніон Сквер і дозволив приходити з нізвідки і забиратися геть у нікуди. Стів з Нью-Йорком за п'янібрата. Сьогодні, у Стівові, другові бронзового Магатми Ганді і мешканцеві Юніон Скверу, важко розпізнати колишнього боксера. Але щось залишилося від професійного бійця – може, прищурений погляд, яким він неначе шукає моменту для вирішального удару напруженими кулаками зі збитими п'ястками.

Навіть, якщо Стів завершив свій бокс десь під тридцятку, на його шляху, очевидно, були перемоги й невдачі, години виснажливого тренування, бійки біля клубів, поламані носи і розтрощені щелепи. Стів, як справжній боєць, не міг оминати рекетирські 90-ті, коли всі його кенти змінили боксерські ринги на ринки. Можливо, саме тому

якійсь лавці, або на теплому бетоні паркового муру – і у двійку займають найкращі місця для продавців мистецьких виробів та картин. За це вони отримують по двадцять баксів. Якщо вдається відвоювати велику територію, обставивши її ящиками або візками з супермаркету, то кілька десятків баксів їм гарантовано. Міша знає, що зі Стівом його дружки по ночівлі не сперечатимуться, а тому Стів виділений і необхідний компаньйон. Коли Міша сидить і пантрує незаконно зайнятий простір, Стів прямує до Beth Israel Hospital. Там, у шпиталі, Стів приймає душ, голиться, якщо звечора не забув у когось вициганити кілька нових лез, одягає випрану у фонтані футболку і повертається до Міші. Фактично Стів готовий до нового дня. У кишені його штанів схована засмальцована карточка, в якій розписані дармові обіди по костелах, церквах і вулицях. Список на цій карточці рятує Стіва від голоду. Отже,

лицю, брукувку, вікна будинків, які майже вросли у землю, громіздкі двері, величезні колодки і замки. Кожні двері для нього зачинені і вулиці порожні, і його, Стіва, вже не пам'ятає жодна вулиця.

Стів перевертається на правий бік і чує завивання пожежної сирени, він прокидається разом із ранішнім Нью-Йорком, залишивши Бучач на завтра, назавжди для своїх снів, в які нью-йоркські копії не доберуться, це єдине, що залишилося з ним. Пам'ять місяця.

Коли брунатний, як олива, хлопець з Джамейки запитав Стіва звідки він, той вимовив: Бучач.

Vuu-chaaa-ch? – повторив мулат і переконався, що Стів, на їхнє нещастя, й справді звалився з іншої планети.

Покосившись на кулаки, він лягає на спину і, втупившись у нью-йоркське небо, дивиться на нічні літаки, які летять у напрямку JFK і затуляють своїми крилами зорі. Принаймні, так йому здається...

Колаж Наталії Цапик

УГРОМАДІ

Минулої неділі група молодих небайдужих людей Великого Нью-Йорка провела чергову акцію підтримки київського Майдану – організувала «Євромайдан на колесах».

Двоповерховий «майдано-бус», прикрашений синьо-жовтими прапорами, кульками й транспарантами «Pray for Ukraine», «Stop Violence in Ukraine!», «Do Not Let Ukraine Sink Back Into Totalitarianism!», «Support Euromaidan in Ukraine!» упродовж двогодинної подорожі Мангетеном намагався ще й ще раз привернути увагу Нью-Йорка й усього світу до ситуації в сьогодиншній Україні.

«Ми розпочали свій «мітинг на колесах» з Бетері-парку, проїхались біля Генерального консульства України, П'ятою авеню повз Український Інститут Америки, побували на Таймс-сквер, біля Медісон-сквер-гарден, на Юніон-сквер, біля ресторану «Веселка» й Українського Народного дому на Другій авеню, – розповіла нашому тижневику одна з учасниць цієї акції Анна Шпук-Нікітін. – Крім того, за дві години ми назбирали 714 доларів пожертв, які перекажемо на підтримку Майдану в Україні...»

Учасники нью-йоркської «Євромайдану на колесах» надіслали різдвяно-новорічні вітання та відеозвернення своїм однодумцям у Києві. «Україно, Майдане, наші ві-

тання з Нью-Йорка, столиці у світі! Ви зараз бачите нас у двоповерховому автобусі підтримки Євромайдану,

який мчить Нью-Йорком. Зараз нас бачать не лише нью-йоркці, а й тисячі туристів з усього світу, які повернуться в свої країни й розкажуть про події в Україні: про порушення прав людини владою, яка цілком ігнорує вимоги народу і насильницькими діями розганяє мирні протести, про прагнення українського народу бути вільним й заможним. Майдан об'єднав українців з усієї України і всього світу. Ми хочемо подякувати вам за те, що, вийшовши на Майдан, ви дали надію всім українцям на життя в демократичній, некорумпованій європейській країні. Тут, у США, ми зробимо для цього все, що в наших силах... Слава Україні!»

Фото Романа Верхняка

ДІАСПОРА ПРОСИТЬ АМЕРИКУ ПЕРЕЙТИ ВІД СЛІВ ДО СПРАВ

Про це йшлося минулого тижня під час зустрічі в столиці Вашингтоні лідерів української громади з головою сенатського комітету в закордонних справах Робертом Менендесом.

У ході розмови представники української діаспори наполягали на тому, щоб уряд США зайняв дієвішу позицію щодо тиску Москви на Україну та протиправних дій офіційного Києва.

– Наша громада намагається достукатися до всіх американських сенаторів та урядовців з тим, щоб вони зробили рішучіші позитивні кроки для допомоги українцям й ухвалили конкретні санкції проти уряду Януковича та порушників прав людини, – сказав після зустрічі відомий адво-

кат Мирослав Смородський. Представники української громади також звернулися до Білого дому й Конгресу США з проханням ухвалити план надання економічної допомоги

Україні, який дозволив би їй якомога швидше вийти з економічної кризи та російської енергетичної залежності. Стосовно конкретних осіб, проти яких може бути запроваджено санкції, на зустрічі лунали прізвища Андрія та Сергія Ключевих, Віталія Захарченка, Михайла Добкіна, Геннадія Кернеса та інших претендентів до «чорного списку».

Розмови про те, що санкціями нікого не залякати, Америка, мовляв, нікому не цікава – безпідставні. Українські владомощі бояться бути нев'ізними й докладають неабияких зусиль, аби їхнє реноме в США було на високому рівні. Для прикладу: лише за два роки брати Ключєви та їхні партнери витратили 12 мільйонів гривень лише на американських лобістів для представлення своєї позиції в США.

ВІД ДИТЯЧИХ СЕРДЕЦЬ – ДО ЄВРОМАЙДАНУ

Від сердець нью-йоркських школярів – до серця київського Майдану

Учні Школи українознавства ОУА «Самопоміч» у Нью-Йорку присвятили різдвяно-новорічний концерт київському Євромайдану.

Святкову програму, яку вела вчителька історії Валентина Глушак, розпочали учні 6-7 класів традиційним різдвяним віншуванням. Потому його підхопили учні молодших класів, які під проводом своїх вчителів, під диригуванням вчительки співу Елі Романишин й у фортепіанному супроводі Марти Мачай переплітали виступи колядками та поетичними рядками про Різдво й Святого Миколая.

У другій половині програми учні старших класів зворошили публіку своїм майстерним виконанням вертепу.

Батьківський комітет під керівництвом Ярини Глум частував присутніх печивом та солодощами, Катя Наливайко, член комітету, організувала доброчинну лотерею на користь школи українознавства. Свято видалося радісним і солодким: всі слухняні діти отримали дарунки від Святого Миколая.

Ксенія Ференцевич, референт преси Школи українознавства ОУА «Самопоміч»

Фото Тараса Ференцевича

СФУЖО НАДІСЛАЛА ЛИСТ ІРИНИ ЛУЦЕНКО

«Світова Федерація Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) висловлює свою підтримку у ці нелегкі для Вас дні та виражає обурення використанням силових методів міліції та задіянням спецпідрозділу «Беркут» проти учасників мирних акцій протесту. Побиття беркутівцями людей, що пікетували Києво-Святошинський суд та жорстоке побиття лідера руху «Третя Українська республіка» Юрія Луценка вкотре сколихнули увесь світ, – наголошується в листі, оприлюдненому 13 січня.

активістів та журналістів засвідчують, що влада України так і не навчилася демократичними методами реагувати на мирні протести громадян, – підкреслюється в листі організації.

СФУЖО засновано в 1948 році десятима жіночими орга-

нізаціями у Філадельфії. Нині ця найвпливовіша міжнародна українська жіноча структура об'єднує 27 організацій у 17 країнах на чотирьох континентах.

Плакати

Олександра Лісовського

– Події останніх місяців в Україні – розгін та побиття учасників Євромайдану в ніч на 30 листопада, напади на окремих

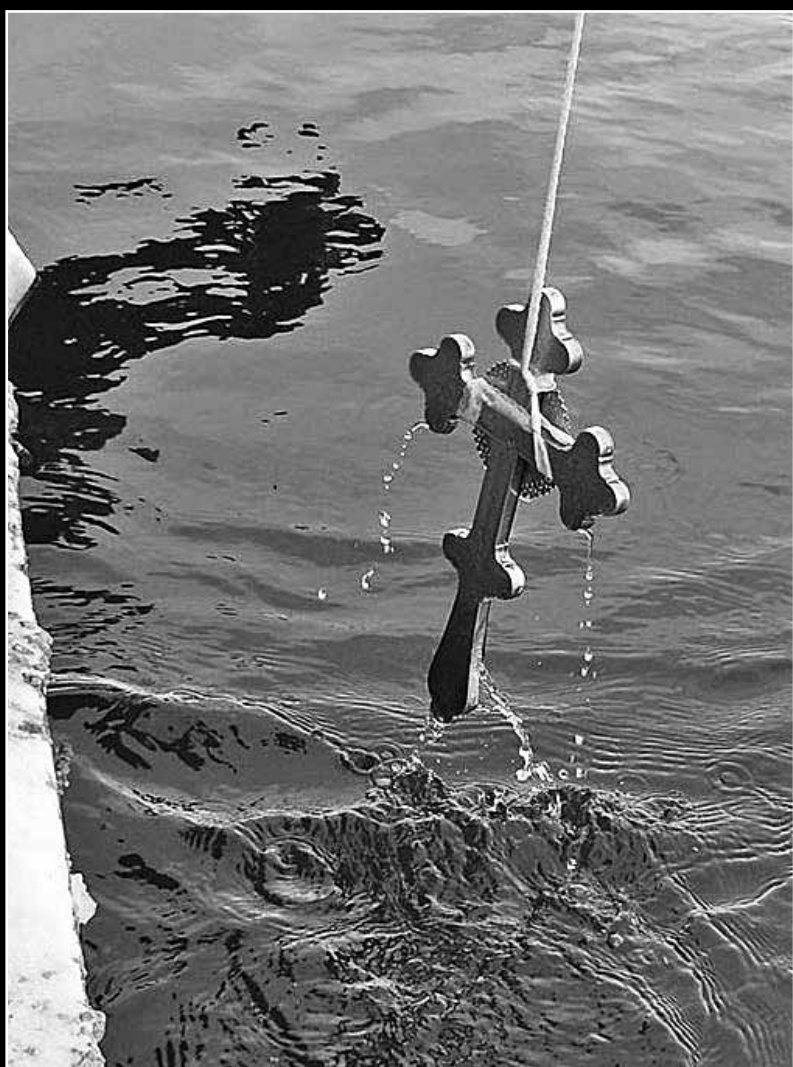

Дзеркало

ЙОРДАН

З дорожньою сумою через плечі,
З очима, мов досвітні два вогні,
Зійшов на землю Іоан Предтеча
Посеред злоби, бруду і брехні.
І звідусіль лиш погляди ворожі
І не народ навколо, а юрба...
Де ж ти, Ісусе, де ти, Сину Божий?
Прийди в Йордан до свого Ти раба!
Хай Дух Святий тебе крилом торкнеться
І ангели заплачуть в небесах,
І мужність увійде до твого серця,
Щоб ти поніс свій хрест, забувши страх!
Анатолій Матвійчук

ВІД ШТАТУ ДО ШТАТУ

Mt Bachelor

Нью-Йорк – це не Америка, а окремий всесвіт. Щоб побачити й зрозуміти реальну Америку, середньостатистичну, треба їхати в глибинку. Наприкінці минулого року вперше за всі американські роки нам випала нагода зустріти Новий рік у родинному колі, серед братів і сестер, племінників і племінниць, ближчої й дальшої рідні. Причому зустріти не двічі, як робимо це багато років поспіль (за Києвом і Нью-Йорком), а тричі: за Києвом, Нью-Йорком і Портлендом (оскільки часова різниця між Нью-Йорком і Орегоном три години). Зустріти так, як може лише мріятися – високо-високо в засніжених горах, посеред лісу, в дерев'яній хатині, біля каміну, під ялинкою.

Від столиці штату Сейлему до нашої «новорічної хатинки» – понад чотири години тихого автоходу. Тихого, тому що дорога, хоча й не серпантинна, зате все одно гірська й кожний новий підйом без попередження «б'є» по вушних перетинках. Ідемо п'ятьма автомобілями – майже цілим караваном. Нам таланти – за дві години жодної сніжинки-льодинки. І хоч це фарбує зимову казку у сірі кольори, але применшує небезпеку на дорозі. Проминаємо царство виноградарів Willamette Valley, спокушаємося, щоб не зазирнути в дегустацийний зал.

Орегон славиться своїми сортами Піно-нуар – чорним Піно. За короткою лекцією, легкою й кокетливою, так ніби йдеться про таємниці парфумів від Коко Шанель, про те, що орегонські вина здатні сміливо конкурувати з кращими французькими аналогами – завдяки своєму унікальному кольору бархатної ночі, розкішному букету з ледь вловимими напів-напів-напівтонами чорної смородини й рожевої вишні, складній гармонічній структурі з домішками трюфелів і екзотичних спецій та тривалим «післясмаком»... Від таких інтригуючих напівтонів-напівароматів захотілося, щоб вже була новорічна ніч й у келиху вигравав саме цей достойний французький аналог. На заздрість водіям, які зголосилися цього дня вести наш караван, пригостившись «нектаром» Вілламетської долини, ми рушили далі.

Першим про те, що надворі все-таки зима, подав сигнал наш давній добрий знайомець – озеро Детройт. Назване так через однойменне містечко (точніше село, сьогодні тут живе 202 особи), що розкинулося на його берегах й взяло цю

назву, у свою чергу, з Детройту мічиганського, звідти сюди в 1890 році переселилися перші тамтешні мешканці. Колись, вперше побувавши тут у серпневу ожинну пору (цією дикою, але медово соковитою ягодою було увінчане все узбережжя гігантського озера, площа водного плеса якого становить 3,5 тисячі акрів, протяжність – 9 миль, довжина берегової лінії – 32 милі, глибина – 130 метрів), ми зустріли в «Downtown», як тут називають одну крамницю, одну піцерію й один бар, землячка з Нью-Йорка. Продаючи розморожену супермаркетівську піццу, він з усією красномовністю переконував, що це автентична його, авторська

Три вершини – Три сестри

У ГОРАХ ОРЕГОНУ: ТРИ СЕСТРИ ТА ОДИН ПАРУБОК

Наша довідка: Маунт Бечелор (Mount Bachelor) – вершина в системі Каскадних гір і популярний гірськолижний курорт у центральному Орегоні. Відкритий у 1958 році. Висота – 2 764 метрів над рівнем моря. Гора сформувалася 11-15 тисяч років тому як щитовий вулкан в орегонському гірському ланцюгу Три Сестри (Three Sisters).

На території США зосереджено більше трьохсот висококласних гірськолижних курортів, від Нової Англії до Гаваїв. Експерти вважають, що американські схили й інфраструктура більше пристосовані для комфортного й безпечного відпочинку, ніж у цілому європейські. Найбільша кількість гірськолижних курортів зосереджена в штаті Колорадо, на території якого знаходиться понад 70 гірських відпочинково-спортивно-оздоровчих центрів.

Філія Євромайдану на горі Бечелор (штат Орегон)

піцца, якої більше ніде не знайти. Тепер же Детройт постав перед нами у повній своїй наготі: посеред самого центру озера виблискувала ледь помітна стрічка льоду, довкола якого, скільки сягало око, по піщаній пустелі – висохлому дні водоймища були розкидані, немов гігантські павуки, пеньки, що, здавалося, з усіх сил, усім своїм колишнім корінням чіплялися за землю. Потім в інтернеті ми зустріли фотокартки з промовистим підписом «стрибаючи пеньки Детройту». Он як, з'ясовується, утворилося це гігантське озеро! У жертву було принесено гектари дрімучих лісів, аби розчистити місце під

гігантський водний резервуар і Детройтську дамбу, збудовану в 1953 році для того, щоб краще контролювати повені, навігацію й ірригацію в тутешньому регіоні.

Проминувши озеро, немов за чієюсь вказівкою, на замовлення, враз перед нами постала галявина, вкрита густим сніжним покривалом. Немов хтось невидимий тримав у цьому місці небесне сито. Невже так буває? Буває, пояснили орегонці, на гірських перевалах, один з яких ми якраз перетинали.

Через якихось півгодини краєвид змінився сумнішою картинкою: з обох боків, скіль-

ки сягало око, кілометри й кілометри стояли мертві, але тепер вже не пеньки, а цілі колони-стовбури сосен, ялинок, беріз, осик... Обвуглені з голови до п'ят, вони особливо контрастували з білим передноворічним сніговим покривом. Ми просто не могли не зупинитися, щоб побачити цю трагедію зблизька. Зупинилися на першому ж зустрічному оглядовому майданчику й на гранітній плиті, немов на обеліску, прочитали, що в липні 2013 року в центральному Орегоні згоріло 17 тисяч акрів лісів...

Ліси в цих краях горять кожного літа. Причини – різні. Людський, так би мовити, фактор

тут, на відміну від, наприклад, штату Нью-Йорк, дуже популярне кемпінгування, коли люди всіх вікових категорій – від підлітків до пенсіонерів проводять вікенди не в комфортних готелях, а в наметах, безпосередньо біля озера, під зоряним небом – в Орегоні для цього обладнано тисячі спеціальних кемпінгових стоянок. А другий фактор – природний: близькість пустелі, не даремно ж цей регіон називається Висока пустеля (High Desert), влітку температура тут може сягати 40 градусів за Цельсієм. А названа вона так тому, що знаходиться доволі високо над рівнем моря (1200 метрів), а над нею здіймаються вулканічні піки Каскадного хребта. Тому тут справді «і холодно, і спекотно».

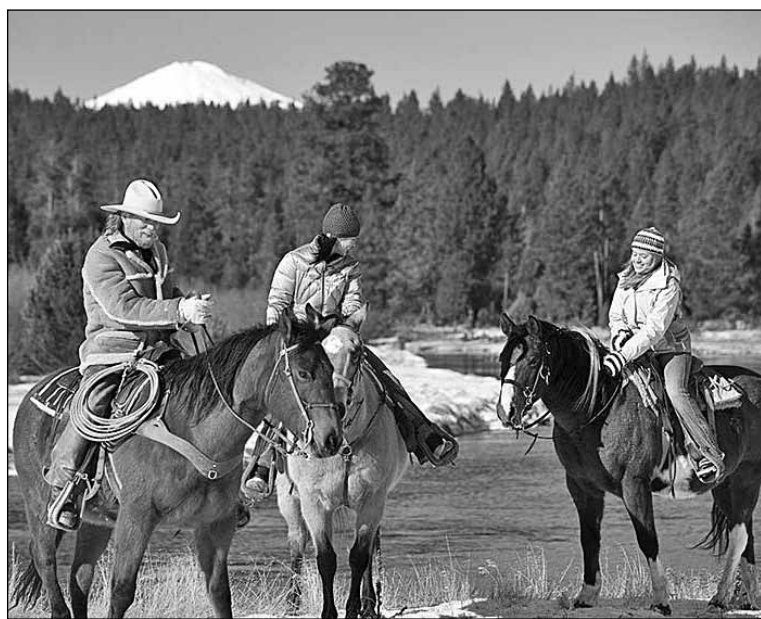
Центральний Орегон відомий не лише «Високою пустелею», а й легендарним гірським Каскадним хребтом, всіяним багатьма гірськими піками й вулканами – Поламана вершина, Діамантовий пік, Три Сестри, гора Бакалавр... А також каскадними озерами з не менш романтичними назвами – Блискуче, Дзеркальне Диявольське, Близнюки...

Вдивляючись, вслухаючись і милуючись цими озерами, починаєш розуміти, чому в туристичних путівниках цю дорогу ще називають «небесною дорогою Орегону».

У науковців є й своє пояснення такого феномену. Якщо подивитися в сонячний бік дороги, то можна побачити сніг проміння, що неначе розлітається віялом. Коли ж ви стоїте на шосе, то в обидва боки шлях ніби звужується – через ефект перспективи. Тепер уявіть, що шосе проходить по небу. Буде той же ефект, тільки дзеркальний. Така «небесна дорога» виникає, коли сонячне проміння вилітає з невеликого міжмарного «пройому».

З листопада по травень на гірськолижній базі Бечелор яблуку ніде впасти

Туризм верхи на конях популярний в Орегоні як влітку, так і взимку

Щороку в Орегоні вигоряє десятки тисяч гектарів лісу

Дивовижне озеро Детройт

Тут, в Орегонських Каскадних горах, це спостерігається доволі часто.

Тим часом в'їжджаємо в якийсь населений пункт. Очевидно, доволі активний, бо на горизонті видніється знак Макдональдса. Призупинившись біля невеличкої крамнички, беремо «до кави» й місцеву газету – професійна звичка: за тим, про що там пишуть, що рекламують можна скласти приблизне уявлення про життя-буття цього населеного пункту.

Газета називається Central Oregon Nickel, виходить раз на тиждень у четвер.

Найперше впадає у вічі величезний новорічний розпродаж зброї із закликом: «Купуйте пістолет до 31 грудня й отримаєте подарунковий сертифікат на 200 доларів!» Поряд на цілу газетну шпальту довгий перелік пропонованого товару:

«Win Mod 94, 30-30 Lever – was \$895, sale – \$795; Stevens 425 «High Power» 30-30 Lever – was \$995, sale – \$850; Bushmaster OPC M4 A3 carbine, 16» 30Rd – was \$1395, sale – \$1295...»

Поряд ще одне передно-ворічне напучування: великий грізлі тримає в лапах пістолет, з якого вилітає новорічний «флаєрс»: «Don't forget the liquor!»

У газеті сказано, що цуценята сибірської гаскі продаються по 400 дол. за голову, англійського бульдога – 2 тисячі, автомобілі BMW 2004 року – за 14 тисяч, Porsche 911 – 1996-го – 29 тисяч... Porsche 911 – 2003-го – 59 700... Будинок з виглядом на річку й каньйон – 1 млн. 200 тис., 3-спальневий дім, близько до торговельного центру – 239 тис., 4-спальневий будинок й 5 акрів лісу – 199 тис...

Містечко це називається Сестри (Sisters). Люди в ньому переважно відпочивають, полюють, рибалять, купують, продають, обслуговують туристів...

Його площа всього 5 кв.кілометрів. Населення 2050 осіб, але за останні десять років подвоїлося. 847 домів, 557 сімей, з яких 93,9 відсотка – білі, 1,2% – індіани, 0,7% – азіати. Середній вік – 42 роки, середньорічний достаток на сім'ю – 43,9 тисячі доларів, чоловіки за рік заробляють по 35,5 тисяч доларів, жінки -21,7 тисяч.

10 відсотків населення – за межею бідності, переважно це старші 65 років і молодші 18.

Через містечко проходить Маккензі-гайвей і разом з магістраллю номер 20 вони формують Каскадну авеню, головну вулицю міста. У червні, починаючи з 1941 року, тут відбувається родео, а в перший вікенд вересня – фольклорний фестиваль.

До 1824 року ця місцина була знана лише індіанами, які тут полювали й рибалили, потім сюди дісталися купці пушнини, після них прийшло військо боротися з індіанами, поставивши військовий форт Кемп

Полк. У 1900 році з'явилися європейці, які захотіли, щоб ця земля стала їхньою другою домівкою.

У 1888 році населений пункт перейменували на Сістерс (Сестри) на честь гірських вершин Три Сестри, що домінують над містом. Не варто шукати індіанських легенд у цій назві, в «біографії» Трьох сестер записано, що названі вони так місіонерами методистської церкви з Сейлему в 1840-ві роки, які їх найменували ще й другими іменами: Віра, Надія, й наймолодша – Милосердя.

Історія цього міста – звична для американського Заходу, коли в XIX столітті поселенці будували містечко, де працювали переважно шахтарі чи лісоруби, потім, коли поклади золота закінчувалися й ліс вирубувався, містечко починало вимирати. Вижити вдалося небагатьом, лише тим, хто зумів вдихнути в себе друге життя. Нариклад, стати центрами активного відпочинку та спорту. Як Парк-ситі в Юті, Болдер – у Колорадо, Джексон – у Вайомінгу, Сістерс – в Орегоні, які тепер називають Новим Заходом.

Одне місто в Орегоні особливо вдало скористалося своєю приналежністю до Нового Заходу, оскільки знайшло безліч природних спокус, приємних сучасній людині, якими можна насолоджуватися цілий рік. Це – Бенд, частиною, так би мовити, метрополії якого і є Сістерс. Власне, до нього ми й прямували.

Місто з 80 тисячами мешканців розташоване на східних схилах Каскадних гір, де льодові вершини вулканічних гір плавно переходять у пустельне плато. Тут можна спуститися на лижах з верхівки вулкана висотою 2 764 метри на горі Метчелор чи ловити форель у річці Дешутс. Ліси тут пронизано велосипедними маршрутами протяжністю в сотні кілометрів, а прохолодні води гірських озер облюбували любителі водно-лижного екстриму. Бенд став ще й пивною столицею країни, бо тут знаходяться більше десятка добротних броварень Deschutes. Є навіть велосипед на 12 осіб, на якому можна з друзями переїздити із пабу в паб.

Сьогодні тут є навіть своє муніципальне летовище, на яке сідають літаки з Лос-Анджелеса, Сан-Франциско, Лас-Вегаса, Фінікса, Портленда...

Вершина Бечелор стоїть осторонь трьох вулканічних піків – Трьох Сестер. Її ще називають просто «Парубок», «Брат» або «Брат Джонатан». Гора сформувалася 11–15 тисяч років тому як щитовий вулкан – наймолодший в орегонській гірській гряді.

У 1958 році на висоті 9 068 фітів над рівнем моря тут відкрито однойменний гірськолижний курорт. Сьогодні він один з найбільших на Тихооке-

анському узбережжі Америки з гірськолижною площею 3 683 акрів (14,9 кв.кілометрів) і вертикальними спусками 3 365 фітів (1 026 метрів). Творці цього курорту думали, що катання на лещатах на невисокій горі з плоскою, немов стіл, вершиною, очевидно стане втіхою ненадовго, любителі гостріших відчуттів шукатимуть стрімкіших вершин. Але популярність курорту з кожним роком зростала. Сьогодні він активний і влітку, й взимку. Тут один з найдовших гірськолижних сезонів, який триває від початку листопада до кінця травня.

Новорічна ніч за Києвом залишилася біля підніжжя «Парубка» – брата Трьох Сестер. Раптом знялася хурделиця. Додзвонилися до Києва, рідних і друзів, які сказали, що стоять зараз на Майдані разом з тисячами інших українців... Чим ми можемо привітати Україну? Хіба що розгорнути синьо-жовтий прапор на тлі Каскадних гір. З Новим роком, рідна Україно! Щастя тобі і добра! І перемоги! Головне побажання. З вершини гори Бечелор, з висоти 9 тисяч фітів над рівнем моря! З самої глибини серця...

**Катерина Кіндрась,
Валентин Лабунський
Місто Бенд – вершина
Бечелор (штат Орегон)**

Збираєтесь вирушити в подорож? Зверніться до Лесі Козіцької з подорожньої агенції Dunwoodie Travel Bureau - і вона полагоди́ть всі ваші проблеми з квитками, готелями, відвідинами знаменитих місць США та нашої планети.

Адреса:

**125 Corporate Blvd, Suite 300,
Yonkers, NY 10701**

Телефони:

(914) 969-4200

(800) 550-4334

E-mail:

dunwoodie@vacation.com

Життя без подорожей неймовірно нудне й нецікаве. Але вирушати в дорогу навмання не варто - побутові й дорожні проблеми можуть зіпсувати всю вашу відпустку. Краще зверніться по допомогу до туристичної агенції New Tours, яка полагоди́ть всі проблеми і зробить вашу поїздку незабутньою. Тисячі маршрутів в Америці та світі.

Телефон для довідок:

(718) 934-7644

або зайти на сайт:

www.newtours.us

УКРАЇНСЬКІ
ОСТРОВИ

Ще від старших класів я часто задумувався над тим, щоб вступити до українського вищого навчального закладу, отримати якісну освіту та знання. Але через певні складнощі, пов'язані зі вступом в український «виш» без українського громадянства, першу освіту я здобув вдома – в Саратові, російському місті, де прожив все своє дитинство, де живуть мої батьки та друзі. Відверто кажучи, я радий, що залишився після середньої школи в Росії, тому що саме тут почалася моя діяльність в українському молодіжному середовищі, диспормному житті. І хоча я не жив в Україні, навколо мене утворилася така собі «маленька Україна», що складалася з моїх нових друзів, знайомств та різних заходів, що об'єднує в собі наша українська громада. Можливо, саме тому в свідомості закарбувалася велика любов до цієї рідної, але далекої країни, звідки походить мій рід та куди так приємно приїжджати відвідати бабусю та діда...

Треба дякувати не лише самому навчальному процесу, а й всім тим подіям, які супроводжують кожного студента університету: нові знайомства, зустрічі, європейське середовище, українська громада Європи – все це народжує в людині нове, ширше світобачення...

На відміну від Європи, наша освітня система дозволяє отримати вищу освіту вже в доволі ранньому віці і, якщо пересічний європейець вчиться на 2-3 роки довше, то ми ще маємо достатньо часу, щоб подумати над тим, чи не хотілося б отримати додаткові знання чи вміння, які можуть знадобитися в житті. Так сталося й у мене. В Саратові особливо відчувався брак європейського світогляду у викладачів і це підсилювало моє прагнення української освіти та подальшого саморозвитку. І одного разу щасливий випадок звів мене з представником невідомого мені на той час навчального закладу – Українського Вільного Університету (УВУ) в Мюнхені. Два поняття «український університет» та «Мюнхен» в голові не склалися, тому я вирішив знайти більше інформації про це диво.

Виявилося, що цей навчальний заклад – унікальний український університет, підпорядкований Міністерству освіти та науки Баварії, з українською мовою викладання та ще й зі столітньою історією. Підкріплений давніми стереотипами всіх людей, що проживають на пострадянському просторі, що навчання в Європі доступне тільки для «обраних» та заможних, я все ж таки написав листа до ректора про бажання вчитися в цьому університеті, і не минуло й декількох днів, як мені відповіли. Відповідь була доволі детальна, з описанням усіх умов та можливостей для мене, але загальний сенс був чітким і зрозумілим: «Наші двері для Вас відкриті». Десь за місяць до мене надійшло офіційне запрошення і настав час готуватися до від'їзду до Мюнхена.

Сучасні студенти Українського Вільного Університету з відомою письменницею й художницею Еммою Авдієвською під час відкриття виставки її картин у галереї УВУ. Травень 2013 р.

УКРАЇНСЬКИЙ ВІЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ: ПОГЛЯД ІЗ САРАТОВА

Що таке УВУ загалом? Це вищий навчальний заклад Німеччини в мальовничому районі Мюнхена, столиці Баварії, який має офіційне право надавати ступені магістра, доктора та габілітованого доктора. Університет засновано в 1921 році українськими вченими-переселенцями, котрі вимушено виїхали з теренів України на еміграцію. Певний час УВУ залишався на території Європи як осередок вільної української думки, освіти та збирав під своїм дахом учених зі світовими іменами, провідних політиків, громадських діячів. Сьогодні УВУ є головним осередком української освіти за кордоном. Він з кожним роком розвивається та веде активну роботу зі студентами, залучає всесвітньо відомих учених, політиків, громадських діячів.

Окремо хочеться сказати про наукову складову університету. Викладання ведеться українською мовою, педагогічний склад різноманітний та кваліфікований: є видатні науковці з різних країн світу, зокрема Канади, Німеччини, України, Австрії, США, Східної Європи. Сам стиль викладання – суто європейський, дуже рідко трапляються монотонні лекції, які я звик чути в класичних вищих навчальних закладах України чи Росії; здебільшого «пари» будуються на головній zasadі – діалог між викладачем та студентом. І яким би не був високим рівень викладача, в аудиторії я відчував себе рівним йому, я знав, що моя думка буде прийнята та обговорена. Самі аудиторії часто будуються за принципом рівності – великий круглий стіл, за котрим сидить як упевнений та досвідчений професор, так і студент-початківець.

Цікаво, що така система ніби не тримає тебе в постійному напруженні, що потрібно сидіти

та сприймати потік наукового матеріалу від викладача, але є дуже ефективною в плані залишкових знань. Я й досі можу розповісти напам'ять основні засади філософських творів Джузеппе Маціні чи Йогана Фіхте, порівняти старовинні українські літописи, згадати методологію наукових досліджень – настільки добре в голові закарбувалися ці знання, сприйняті ніби так легко. Заради справедливості додам, що все ж таки тільки в УВУ я зрозумів, що таке справді вчитися в класичному виші, адже ніколи мені ще не доводилося днями й ночами сидіти над товстезними книжками та встигати виконувати такий великий обсяг завдань, який задають додому. Іноді просто не вистачало часу для того, щоб опрацювати весь матеріал повністю, але ж результати студентських мук значно перевершують ті сили, котрі були на них витрачені.

Що таке Український Вільний Університет для мене? Перш за все, це можливість отримати якісну освіту за кордоном, при цьому рідною мовою та в чудовому дружньому середовищі. Це можливість побачити світ та набратися європейського досвіду...

Для тих, хто займається дослідженнями в галузі україністики чи будь-яких інших наук, що пов'язані з іменами видатних українців, справжньою знахідкою будуть архіви УВУ. Тут можна знайти унікальні речі, книжки та матеріали, котрих, може, й в світі ніде більше немає. Одного разу мені довелося поспілкуватися з одним відомим професором з Київського університету ім. Т.Г. Шевченка, котрий разом зі мною працював з архівами та поділився

радісною новиною, що за два дні роботи в архівах УВУ він по своїй темі знайшов більше, аніж за рік роботи в Україні. Думаю, цю унікальну рису університету можна пояснити тим, що з першого дня існування всі дані, що потрапляли до архіву Українського Вільного Університету, не могли ніколи бути перевірені цензурою, знищені чи втрачені.

Про наукову складову університету можна ще багато розповідати, але весь цей унікальний навчальний процес дуже вдало доповнюється цікавим студентським життям. Варто просто уявити собі українську громаду в серці Баварії, яка складається переважно з молодих студентів та їхніх друзів. По-перше, це нагода постійного спілкування українською мовою та можливість знайти своїх людей у чужій країні, котрі завжди допоможуть вирішити будь-які проблемні питання. По-друге, це можливість пізнавати Європу разом з побратимами та друзями. Приємно бачити, що студенти УВУ та корінна українська громада Мюнхена товаришують поміж собою, роблять спільні проекти та влаштовують свій відпочинок. Зокрема, в Баварській футбольній лізі грає аматорський клуб «Україна-Мюнхен», кожної неділі українці збираються на службі в церкві, часто влаштовуються різні екскурсії та поїздки. Ну, і загальний звичайний студентський відпочинок, чи то поїздка в Альпи (котрі навіть було видно з мого гуртожитку), чи мандрівка до Франції, чи пікнік на озері – все це відбувається дуже дружньо та приємно.

Взагалі, щоб не загубитися в чужій країні, кожен студент УВУ може розраховувати як на підтримку нових друзів, так і на керівництво університету. Питання з візою, проживанням та

іншими документами, що потрібні для легального життя та працевлаштування в Німеччині, можна завжди вирішити в канцлера УВУ чи секретаріаті. Для вирішення важливих навчальних питань кожен студент може порадитися з деканами, викладачами або навіть з ректором.

Думаю, що для багатьох потенційних абітурієнтів головною перешкодою автоматично в голові виникає страх перед вартістю навчання та життя в Німеччині. Направду, Німеччина доволі дешева країна для перебування: вартість одягу та харчів дешевша, ніж у моєму Саратові, проте заробітна платня навіть у студента перевищує платню кваліфікованих фахівців в Україні чи Росії. Що ж стосується праці, то її в Німеччині багато, а навчання в УВУ дає право легально працювати на будь-якій роботі та забезпечувати собі своє навчання, щоб не турбувати батьків. Знову ж таки, завдяки моїм новим українським друзям, я знайшов працю вже через три тижні після переїзду до Мюнхена.

Моє перебування в УВУ сильно вплинуло на моє життя й змусило задуматися над багатьма речами й, в якійсь мірі, жити інакше. Бо університет дає можливість кожному почати жити по-новому і головне завдання студента – прийняти це, забути про будь-яку пасивність та взяти на озброєння принцип активного, відкритого способу життя. Потрібно лише бажання та декілька самостійних кроків назустріч.

Детальнішу інформацію про УВУ можна отримати на вебсторінках університету в Мюнхені: www.ufu-muenchen.de та Фондації УВУ у Нью-Йорку: www.fuvu.org

**Олександр Двоєконко
Саратов, Росія**

**SELF RELIANCE (NJ)
FEDERAL CREDIT UNION**

САМОПОМІЧ (Н.Дж.) Федеральна Кредитна Співка

PRINCIPAL OFFICE
851 ALLWOOD ROAD
Clifton, NJ 07012
(973) 471-0700

BOTANY VILLAGE OFFICE
237 DAYTON AVE.
CLIFTON, NJ 07011
(973) 772-0620

Toll Free:
1-888-BANK UKE
www.bankuke.com

Business Loans from 4.50% APR*
Car Loans from 0.99% APR*
Second Mortgage Fixed from 3.00% APR*
up to \$150,000 No closing costs
Please contact our loan department
973-471-0700, ext. 17 or 20
* Rates are effective May 20, 2013 and are subject to change without notice.

АДВОКАТ СЕРГІЙ ГОШОВСЬКИЙ

- ◆ Купівля-продаж нерухомості, бізнесу
- ◆ Імміграційне право
- ◆ Нещасні випадки, травми
- ◆ Заповіти, трасти, розлучення

33 West 19 Street, New York, NY, 115-10 Queens Blvd., Forest Hills, NY
Тел.: 646 - 619 - 1123, 718 - 785 - 0472

УКРАЇНСЬКИЙ ІМІГРАЦІЙНИЙ ЦЕНТР PALLADA

Заснований 1992

- Грінкарти (одруження, праця, об'єднання сімей, та ін.)
- Грінкарти через працевдавця (Labor Certification)
- Оформлення документів для Візового Центру (NVC)
- Оформлення документів для вигравших у лотереї DV
- Отримання дубліката вигравшу у лотереї DV
- Візи нареченого або нареченої (K1)
- Робочі візи строком до шостої років (H1B)
- Відновлення картки реєстрації прибуття до США (I-94)
- Продовження терміну перебування та зміна віз

- Довіреності та заяви
- Апостиль
- Нотаріус
- Травел паспорти для володарів грінкарт
- Натуралізація
- Громадянство
- Переклади документів
- Запрошення для тимчасового візиту в США

За інформацією відносно робочих годин
або для призначення Вашого візиту
просимо дзвонити за номером (212) 387-8683

98 Second Avenue, #2-A, New York, NY 10003
Tel.: (212) 387-8683 • Fax: (917) 522-9587 • E-mail: pallada@comcast.net

ШУКАЮ ПРАЦЮ

МАЙСТЕР З РЕСТАВРАЦІЇ АНТИКВАРНИХ
ТА ВИГОТОВЛЕННЯ ЕКСКЛЮЗИВНИХ МЕБЛІВ,
з багатим досвідом праці в провідній американській компанії шукає
в Нью-Джерсі та Нью-Йорку роботу за фахом або handyman, supervisor і т.ін.

Тел.: (862) 371-7006; (862) 371-7004;

"Нова газета"

український громадсько-політичний тижневик.
Видається з жовтня 2008 року в Нью-Йорку
Видавець і головний редактор -
Валентин Лабуński
Власний кореспондент у США -
Катерина Кіндрас
Власний кореспондент в Україні - Василь Туглук
Дизайн - Ukrainian Media Group, Inc.

РЕКЛАМА Й ПЕРЕДПЛАТА ПРИЙМАЄТЬСЯ ЗА ТЕЛ.:

718-275-2503, 917-324-0359

Відповідальність за зміст рекламних матеріалів
та оголошень несуть рекламодавці.

Адреса редакції:

64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374

Електронна адреса: vlabunsky2002@yahoo.com

Інтернет сторінка: WWW.NOVAGAZETA.INFO

Крайова Управа
Співки Української Молоді
(СУМ) в Америці
вітає
з Новим Роком
та Різдвом Христовим

Український народ у вільній Україні,
Ієрархію і Духовенство Українських церков,
Юнацтво, Батьків та Дружинників СУМ в Америці
й по світі, та всіх українців в діаспорі.

Хай Три Празники,
що придуть у гості,
придуть не самі,
а з дзвінкою колядою –
на щастя, на здоров'я,
на кращу долю!

Христос Родився!
Славім Його!

www.CYM.org

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ!

10 січня в Нью-Йорку на
54-му році життя відійшов
у вічність художник Антон
Скорубський-Кандінський.
Митець помер у свій
мангетенський майстерні
внаслідок раптового
серцевого нападу

А. Скорубський-Кандінський на-
родився 30 травня 1960 року в
Сімферополі в родині, пов'язаний
з іменем знаменитого художника
Василя Кандінського. У 1986 році
закінчив Київську Національну ака-
демію мистецтв і архітектури (фа-
культет монументального живо-
пису), де потім викладав дизайн
інтер'єрів. З 1986 року жив і пра-
цював у Німеччині, з 1998-го – в
США.

Розробив власну концепцію сим-
волічного сюрреалізму «Gemism»,
в якій зображував сили, що прав-
лять світом і в якому живуть душі,

що звільняються від цього світу, у
вигляді коштовного каміння (Gem).

Наш тижневик неодноразово роз-
повідав про творчі успіхи Антона та
його мистецькі погляди на життя. В
Америці відбулося 10 його персональ-
них виставок, серед найпопулярніших
«Медитація зброї», «China-ism». Кар-
тини художника знаходяться в більш
як 30 приватних і державних колекціях
Німеччини, Англії, Франції, Італії, Ізра-
їлю, Китаю, України, США.

Висловлюємо щире співчуття рід-
ним та близьким покійного. Нехай пу-
хом буде йому американська земля!

Колектив редакції

"Nova gazeta" - the Ukrainian weekly
Established October 2008 in New York.
Publisher and editor-in-chief -
Valentyn Labunsky
Correspondent in USA -
Kateryna Kindras
Correspondent in Ukraine -
Vasyl Tuhluk
Design - Ukrainian Media Group, Inc.

The publisher may not have the same standpoints
with the author of a printed material.
Authors of printed materials are fully responsible
for the content of their commercial Ads
Editorial Office:
64-15 Dieterle Cres. Rego Park, NY 11374
Advertising Department: Tel.: 917-324-0359
E-mail: vlabunsky2002@yahoo.com
Website: WWW.NOVAGAZETA.INFO
Ціна договірної

Подбайте про Ваше завтра вже сьогодні!
**Відкрийте рахунок
 IRA,**
**щоб забезпечити своє
 майбутнє без турбот.**

Нові вищі відсотки!
3.30% АРУ*

Пенсійні рахунки є забезпечені до 250,000 тис. доларів Державною Адміністрацією Кредитових Спілок - NCUA.

САМОПОМІЧ НЬЮ ЙОРК ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

Завжди професійна, конфіденційна та ввічлива обслуга.

ГОЛОВНЕ БЮРО: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 TEL: 212-473-7310 FAX: 212-473-3251

Вигідно розташовані філії:

КЕРГОНКСОН:

6329 Route 209
 Kerhonkson, NY 12446
 Tel: 845-626-2938
 Fax: 845 626-8636

ЮНІОНДЕЙЛ:

226 Uniondale Ave
 Uniondale, NY 11553
 Tel: 516 565-2393
 Fax: 516 565-2097

АСТОРИЯ:

32-01 31st Street
 Astoria, NY 11106
 Tel: 718 626-0506
 Fax: 718 626-0458

ЛІНДІНГІРСТ:

225 N. 4th Street
 Lindenhurst, NY 11757
 Tel: 631 867-5990
 Fax: 631 867-5989

ЕЛЕКТРОННА ПОШТА:
Info@selfreliance.org

ІНТЕРНЕТ:
www.selfreliance.org

**Поза Нью Йорком дзвоніть
 безкоштовно:**
 1-888-SELFREL

Your savings federally insured to at least \$250,000
 and backed by the full faith and credit of the United States Government

NCUA

National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

*АРУ - Відсотки у річному відношенні з нараховуваною дивідендою. Дивіденда - 3.25% нараховувана денно може бути змінена без попередження.